

"อย่าประมาทเลย ลก"

ภพ: ๑ รุกขกถา ๗๖

“อย่าประมาทเลย สก”
จาก: ดุรงคภิกขุ ๗

สงวนลิขสิทธิ์ : ตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ๒) ปี ๒๕๕๘

ห้ามเผยแพร่ คัดลอก ส่วนใดส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดของบทความในหนังสือเล่มนี้ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของสิทธิ์ เป็นลายลักษณ์อักษรก่อน

บรรณาธิการ : พระนิพนพาน โชติธมฺโม

กองบรรณาธิการ : วิสูตร จิรโสภณ, ศิริลักษณ์ พุทธโคตร

ปกและรูปเล่ม : พระนิพนพาน โชติธมฺโม

พิสูจน์อักษร : ศิริลักษณ์ พุทธโคตร

แยกสีและพิมพ์ที่ :

บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๖๕/๑๖ ถนนชัยพฤกษ์ เขตคลองสาน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทร. ๐ ๒๘๘๒-๑๐๑๐, ๐ ๒๔๒๒-๙๐๐๐

โทรสาร : ๐ ๒๔๓๓-๒๗๔๒, ๐ ๒๔๓๔-๑๓๘๕

เจ้าของ : วัดเขาวง (ถ้ำนารายณ์)

๖๒/๑ หมู่ ๕ ตำบลเขาวง อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ๑๘๑๒๐

โทร. ๐ ๓๖๒๓-๖๕๐๐-๕ โทรสาร ๐ ๓๖๒๓-๖๕๐๖

ภาษาไทยที่ท่านจะได้อ่านจาก
'พูดตามพ่อสอน ฉบับพิเศษ'นี้
เป็นถ้อยที่ถอดจากการพูดตอบปัญหาและการสนทนา
ในงานประจำวันจริง ๆ โปรดทราบว่า เป็นการพูดเฉพาะกิจ
เฉพาะกาลเวลาและเฉพาะอารมณ์ของบุคคล
ซึ่งอาจไม่ถูกใจท่านก็ได้ เราถอดเทปพิมพ์ไว้
อ่านแล้วเห็นว่าฟังง่ายสบายใจ ก็ลองนำเสนอแบ่งกันอ่าน

ตัวผู้พูดคือ 'หลวงตา' ท่านปรารภว่า
พระธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้บนลotosอันบริสุทธิมหาศาล
ทรงเลือกสรรเพียงน้อยนิดมาสอน พระสาวกองค์ใดคัมค้ำส้นสังสัย
ก็พยายามใช้ภาษามนุษย์พูดออกมาได้เพียงหนึ่งในหมื่นพัน
ที่กินใจอัมเอบ หลวงตาท่านฟังจากหลวงพ่อบุชาอาจารย์
แล้วทรงไว้ได้เพียงหนึ่งในล้านที่พอปรารภนาจะให้เข้าใจถึง

ต่อไปนี้เป็นภาษามนุษย์ ที่พยายามบรรยาย
ถ่ายทอดรสชาติที่ผ่านมาในใจของหลวงตา
ท่านว่าจะได้สักกี่ส่วน จะเกิดประโยชน์สักกี่สัก
ก็ทำให้รู้ความสามารถสุควาสนา..
แล้วแต่ผู้ฟัง ผู้อ่านจะพิจารณาเอาเองเถิด.

“อย่าประมาทเลยลูก”

กรรมฐานนะลูก... เป็นเรื่องจำเป็น! เพราะทำให้ใจเรา
ผ่องใส มีความสุขนะลูกนะ! กรรมฐานก็งงๆ ก็ระดับก็ตามนี้
ลูก สังเกตมั๊ยลูก..วันนี้เราภาวนาตีเขี้ยว พอตอนสายฟุ้งแล้ว
นาที่แรกภาวนาจับใจ.... ปลื้มใจ ๙ นาที่ ๘ นาที่ไปเสียอีกเรื่อง
หนึ่ง แล้ว.. เวลาไปมันไม่ค่อยกลับเสียด้วยนะลูกนะ

ถามว่าบุญของเราแท้ๆ ทำไมเราเอามาใช้ไม่ได้? บุญ
ทั้งหลายที่เราถือออกเป็นบุญที่สั่งสมอยู่ในใจ บารมี ๑๐ ของ
เรานี่ ทำมาเท่าไรไม่เคยลดลงไปจากจิตใจเลย ก็ร้อยชาติ พัน
ชาติ ที่ล้านชาติก็ตาม ค่อยๆ หายลงไปจนแก้วใจโง่งงของเรา
เรา ที่ละหยดบ่องๆ ๗ ก็เพิ่มระดับขึ้นมา

ส่วนตัวบุญกุศลเนี่ย ไม่เคยลดระดับลง เพิ่มพูนขึ้น
เต็มอยู่ตามความจริงอยู่เสมอ และก็เพิ่มขึ้นทุกขณะ ถ้าเต็ม
ที่ก็ไม่มีเชื่อความเลวเหลืออยู่ เหมือนแก้วน้ำแก้วใหญ่ๆ นะ
ลูกนะ.. พอเต็มขึ้นมาบ๊บ! ความเลวไม่ได้ซ่องโดยสิ้นเชิง และ
ความดีก็ไม่ล้นละ ความดีที่ทรงไว้โดยสิ้นเชิงเขาเรียก ‘พระ
อรหันต์’

๘ “อย่าประมาทเลยลูก”

แต่ทีนี้ที่เราทำแล้วก็พุ่งไปบ้าง หรือจะจับมันไม่ยอมส่งมันพุ่งอยู่ เป็นเพราะเราประมาทธรรมะอยู่ข้อหนึ่ง.. “ไม่นึกว่าเราจะตายวันนี้” ถ้าใครก็ตามนึกแบบเสียวสยอง แล้วตัดสินใจเด็ดขาดเลย “เราอาจจะตายวันนี้ได้” เรา นั่งอยู่ในตอนกลางคืนเราอาจไม่มีชีวิต ไม่มีขั้น ๕ ไปสัมผัสแสงอาทิตย์ วันตอนเช้าก็ได้ ถ้าใครกลัวพูดขนาดนั้น.. กล้าคิดขนาดนั้น.. คนนั้นเข้าถึงธรรม

แต่มันไม่จำเป็นว่า เราจะต้องตายตามที่ว่าหรอก เราคิดให้มันเชื่อว่า เราตายได้จริงๆ ถ้าคนเราคิดว่าเราอาจอยู่ได้อีก ๓ เดือน - ๒ เดือน อีก ๒ เดือนครึ่ง มันจะประมาท!

สมมติว่าเป้าหมายเราอยู่ตรงนี้ ระยะทางวัดมา เราต้องการเป้า ๑๐๐% มันห้ามว่าแรงคุณระยะทางได้วันละกอนแค่นี้ ถ้าคนไม่ประมาท เขาจะทำทรงตัววันละเท่านั้น ก็ยังทำความเพียร ๓ เดือนเต็ม ยิ่งคนที่คิดว่าตัวเองยังอยู่ ๒๐ ปีนา.. ก็ยังยึดเฉลยความเพียร ไข่ม้อย? เป็นเรื่องธรรมดา นี่คือความไม่เอาจริง เอาไม่เต็มที่

นี่ขนาดทำความดีอย่างเตียนตา ยังไม่ได้ทำความเลวนา ถ้าแค่ไม่คิดว่าตัวเองตาย ยังทำความดีน้อยไปเลยลูก! เพราะมันยังคิดว่ามันยังมีเวลาทำอีกหลายวัน หลายปี ถ้ามันตายก่อน มันก็ไต่แค่นั้นแหละ มันถึงค่างที่พรม ค่างที่เทวดา

โง่ละลูก! ถ้าเป็นพระอริยะก็จะค้างที่พระโสดาบัน ที่พระสกิทาคามี ไซ้มีลูก! นี่ขนาดทำความดีอย่างเดียว ไม่ทำเลวเลยนะ ยังช้า... อย่างนั้นแหละ ถ้าเอ็งเฉลอไปทำความเลว (ไม่ได้เฉลอหรอก..เป็นปกติคนที่ประมาทนะ) ย่อมจะทำอกุศลมากกว่ากุศล ถูกมัย? ย่อมจะบาปมากกว่าบุญ คำว่า ‘บาป’ ไม่ใช่ผิดศีลเสมอไป แค່ฟุ้งซ่านค่อนคนนี้ค่อนคนโน้นก็ได้เรียกว่า ‘โทสะ’ แล้ว ถ้าตายตอนนั้น โทสะคลุมใจ...ก็หมาเหมือนกัน

คนประมาทเขามีชีวิตอยู่ได้อีกเกินวันเนี้ย แค່ทำความดีหย่อนๆ ทั้งวันก็แ่แล้ว.. เพราะความเลวเดิมก็ยังค้างอยู่ ต้องคิดให้ไ้เลยว่า วันนี้อาจจะตาย.. ความเลวอะไรที่เราทำตั้งแต่เกิดจนถึงวันนี้ มันมีอยู่เท่าไรเราอยู่แ่ใจ มัน ชั่ง ตวง วัดไม่ได้ แต่เราจะรู้ว่เทียบกับความดีที่ทำมาตั้งแต่ก่อนแต่ออกมาจนถึงวันนี้ ในด้านศีลธรรมกรรมฐานเราอยู่แ่ใจว่า อันไหนมันออกหน้าออกหลัง ถูกมัยลูก? ถ้าความดีมันออกหน้า เท่าท่วมตัวมันไม่ฟุ้งหอรกลูก พอจับลมหายใจบีบ! ความดีเขาจะกดความเลว ถ้าความเลวมันออกหน้า ก็แสดงว่ความเลวในตอนนี้จึ้นมันสิ่งใจมากกว่า แต่ฐานของความดีจริง ๆ ที่ทำมา มันมากกว่าความเลว แต่ความเลวปัจจุบันในชาตินี้มันเกาะตัวอยู่ตรงฝ่ปัจจุบัน.. โกล่ปัจจุบันนี้ มันเป็นมลทินบังความดีไว้

๑๐ “อย่าประมาทเลยลูก”

นี่หลวงตากยท้าวอย่างว่า เหมือนว่าเราต้องการจะเป็นพระทองคำนะ ใจเรานี้ละ ใจเราต้องเป็นพระนะ ชำติแรกก็ออกแบบเอาปางไหนดี? กว่าจะออกแบบได้ ตายไปอีกแล้ว ใจมันยลลูก? เกิดมาเจอครูบาอาจารย์พูดถึงหล่อพระ “หล่อบารมี ๑๐ ทำยังไงดี?” เอ้า!.. เลือกปางพระได้แล้วไปก็แสนชาติก็ไม่รู้ กว่าจะมั่นใจในพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ “เราต้องเป็นพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์” อู้หุ!.. เยอะนา เขาเรียกเข้า ‘อุปบารมี’ นา.. บารมีธรรมคายังไม่เข้าถึงจุดนั้น.. ยังทำบุญเพื่อรวบ เพื่อเกิดคืออยู่

พอเข้าถึงเลือกแบบ เหมือนว่าปั่นแบบพระเสร็จหงายพระขึ้นบับ! กัดสมทองซี (คนก็อยากทำสิ...พระทองคำ) ก็เอาทองมาหลอมแล้วก็เท...บางคนก็ไล่ทอง กุศลหยาบบ้าง อะไบบ้าง มีโลกิโอรสหลงเจอบ้าง ก็เหมือนว่าทอง มีตะกั่วอยู่ พอหลอมเขาก็ต้องเสียเวลาไล่ทอง พอเทไปมันก็มีมลทินอยู่ แต่ว่าแบบของพระบารมี ๑๐ ทศนี้! เวลาเรามีความเพียรเขาจะไล่ทองออกเองโดยอัตโนมัติ

เพราะฉะนั้นเวลาเราทำบุญมาเนี่ยทองคือบารมี ๑๐ ก็จะเต็มตัวขึ้นมาทุกขณะ อาจจะขึ้นมาถึงเฮแล้ว เป็นพระเอวขาด.. ยังไม่เต็ม เข้าใจมั๊ยลูก? แต่มันเต็มทีตามที่เรามา เราไปตกนรกเป็นหมาเสียหลายร้อยชาติเนี่ย พระบารมี ๑๐ ทศก็ยังไม่เต็มยังไม่สมบูรณ์ เมื่อนั้นมาเป็นคนเจอครูบาอาจารย์แนะ

นำการสั่ง-สม-เพิ่ม-พูนบารมี...ก็มาทำเพิ่ม

เพราะฉะนั้นเข้าใจไหม? ว่าคนที่เพิ่มพูนให้เต็มได้ ต้องรู้จักบารมีเดิมของตัวเองว่ามีวาสนามาทางไหน แล้วก็ทำต่อบุญเดิม บางคนเขาก็ทำบารมีในช่วงแรก ขอให้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ มีจักรแก้ว ฯลฯ มึงอย่าเอาแบบพระอรหันต์ ไปเทไหลออกหมดนา.. มึงก็ต้องทำตามแบบที่เขาต้องการ

สมมติว่าในชาตินี้ เรานั่งพับเพียบถวายชีวิตเข้าวัดกัน ถือว่าสรวงาคมนี่เราเต็ม หล่อมาเต็มแล้ว แต่ยังไม่ผ่องใส เป็นทอง ยังมีตะกั่ว.. ยังมีสีกายทิฏฐิ.. วิภิจิณา.. สิลัพพตปรมาส เล็กบ้าง น้อยบ้าง.. จางอยู่ทั้ง ๑๐ ตัว ก็มาใช้บุญญา คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตาและความเพียรเป่าลงไป มันก็เดือด ไล่ออกมา คายมลทินออกมา.. ตายก่อน!! ยังค้างเศษอยู่ เขาถึงบอกว่า “เชื่อมั่นยังเหลืออยู่” มันยังใหม่เป็นความอยากรอยู่ ในใจนี้แหละลูก!

เพราะฉะนั้นถ้าเราไม่คิดว่า เราไม่รู้เราทำอะไรมาแต่เรารู้ว่าเราทำมาเต็มที่ของเราแน่ ไม่มีใครมาโกงบุญเราได้แน่ แล้วเรามาไถ่รางวัลมนุษย์พบพระพุทธศาสนา ถือว่าบุญมีอยู่ มีสิทธิ์ใช้ได้เต็มที่ บุญก็มีสิทธิ์เพิ่มพูนขึ้น แต่ว่าประมาณว่า “เออ!.. ร่างกายนี้คงจะอยู่ได้ถึงพันอายุขัย ๗๕ ปี นี่เราเพิ่ง ๔๐ เพิ่ง ๒๐ เหลือตัง ๔๐ ปี” ถ้ามันตายใน ๔๐ วินาที ก็เป็นอันว่าไม่ได้หล่อพระต่อ ดีไม่ดีก่อนจะตายนี้ไปเอาอุปาทานดินเหนียว

๑๒ “อย่าประมาทเล่ห์ลูก”

หรือดินอะไรมาใส่เข้าไปในใจ อิจจาริยาพอกพูน เนื้อพระก็มีมลทิน แต่ทองคำก็เป็นทองคำ แต่จะมีของเคลือบ เข้าใจใหม่ลูก? เชื่อกันมานานมันจะเคลือบเข้ามา

เพราะฉะนั้นคนฉลาดนะ! เขาไม่ทำความเลวหรือลูก มันทำร้ายตัวเอง.. อย่างโกรธคนอื่น คิดจะทำคนอื่น “โอโน่น แม่มีงซื้อไรพ่อมีงซื้อไร เคยมีขูหรือเปล่าวะ?” หาข่าวหาข้อมูลเพื่อที่จะไปสู้ๆ ถ้าด้วยตัวเองก็ตบีนทากระทบกันก็ตี คนที่เริ่มหาความเลวคนอื่นและสังสมความโกรธความพยาบาทหรือความโลภเนี่ย ก็คือสังสมมลทินเข้ามาในดวงจิตของตัว ถูกไหมลูก? แล้วจิตมีหน้าที่ปรง ขยำขยี้ มันไปนึกถึงเท่ากับไปออกแบบคอมพิวเตอร์นะ “มีงจงเป็นหมา ๕๐๐ ซาติ เหยี่ย ๗๐๐ ซาติ ขอให้มึงตายโง่...” อะไรต่ออะไรนี่ เราชำนาญในการอวิชฺฐาน เชื่อกันต่าง ๆ มันมาอยู่ในใจเราเอง ถูกมัยลูก?

เปรียบเทียบเหมือนว่าใครสักคนเกลียดหนู...เกลียดหนู.. เกลียดท่าน (หลวงตายกตัวอย่างโดยชี้ไปที่สมราวาสและพระที่นั่งฟัง) ต้องการจะเอาไฟหรือเอาเข้าไปป้ายเขา มันต้องเอามือป้าย ถูกไหม? พุคถึงรูปธรรมนี่นะ ถ้าจะเอาไฟไปจุดเขาต้องเอาไฟไปชุบน้ำมันยาง “เดี๋ยวจะเอาให้ติดไฟที” มือกุมความพยาบาทไว้นะ ก็เอามือนี่ไปจี้ไฟ เพื่อให้เอามือที่ติดไฟ ไปตบหัวคนอื่นหรือจะไปจี้คน ถามว่าใครร้อนก่อนลูก?... นี่คือโทสะ!

ส่วนมลทินในเรื่องความโลภ หรือกามราคะก็ตาม เหมือนคนที่เอามือ จะเอาเข้าไปลูบหน้าเขานี้ละ เหมือนเอาน้ำ หนองของหมาไปลูบหน้าคน มึงก็เอามือไปบีบน้ำหนองให้ ชุ่ม “เตียวกูจะบ้ายมึงให้” ระหว่างที่คิดอยู่นี้ละ ถามว่าใคร มี มลทินก่อน? ถ้าเกิดไปบ้ายแล้วเขาวังหนี บ้ายไม่ถูก มึงก็ เบือน อยู่那儿แหละ ถึงเอาไปบ้ายยังงี้ก็ตามมันก็เหลือเศษค้าง อยู่

จะเห็นว่าคนที่ปรุงกิเลสไปโลภโกรธหลง จับผิดคนอื่น ก็คือนะ... ทำร้ายตัวเองก่อนแล้ว นี่โง่ลูก! เพราะคิดว่า วันนี้นัย ไม่ตายไป “ทำมันซะก่อน เตียวปลงอาบัติ เตียวต่อ คีลใหม่ สมาทานเข้าพรรษาหน้าเอาให้เต็มที” แล้วมึงจะอยู่ทัน หรือ เปล่าเล่า? แค่ ๒ วันก็ประมาณไปวันแล้วใช้มั๊ยลูก? ถ้า ๓ วัน ประมาณ ๒ วัน ถูกไหมลูก? ถ้าวันต่อวันยังประมาณเป็นราย ชั่วโมงอีก

พระคุณเจ้าพระสารีบุตร แม้เป็นเอกอรรหันตอรังจาก พระพุทธเจ้าองค์เตียวเนย ท่านยังบอกเลยว่าหายใจเข้าอาจจะ ตายตอนหายใจเข้าก็ได้... ไม่ได้บอก หายใจออกแต่ไม่ได้เข้า อาจจะตายเสียก็ได้ ท่านบอกว่าเราคิดถึงความตาย ประหนึ่ง ว่า เขียนว่า ‘ตายแน่’ อยู่บนหน้าผาก ส่องดูกระจกหรือส่องดู อะไร

๑๔ “อย่าประมาทเลยลูก”

ต้องเห็นว่าร่างนั้นะตายแล้วเหมือนศพซึ่งตายแล้ว
แล้วมีผ้าดิบผูกเป็นตัวศพที่เขาเก็บไว้เตรียมเอามาผ่า... นั้น
แหละๆ เรานั่ง ขาว นุ่งเหลือง นุ่งกางเกงอยู่นี่ ถ้าแน่จริงนะ
นักกรรมฐานจริงๆ นะ เขาต้องมองเห็นว่า...(เขาจะชี้หน้าตัว
เองว่า) “อ้าว...วันนี้ เธอตายแน่ อ้าว! แล้วใจจะไปจับมือไป
ทำร้ายเขาทำไม เทียวร่างกายเรานี้มันตายแล้วก็เผาไป แต่จิต
ที่ไปจับตคนรกแทนตัว เนี่ย!! (ร่างกาย)”

เพราะฉะนั้นลูกเอ๋ย!.. ถ้าเป็นสัมมาทิฐิแล้วไม่คิดร้าย
ใครเลยลูก แต่คิดแล้วก็ตั้งใจเรา แล้วพุทธร้ายก็ตั้งใจ
เข้าไปด้วย แรงขึ้นไปอีก แล้วเอากายไปทำร้าย ลงมือเดินไป
คำ เดินไปให้ร้ายนินทาเขาเนี่ย.. ก็ทำทั้ง ๓ กรรมด้วยลูก แล้ว
มันก็เข้าไปในใจเรา ขำนาญนึกหนาเป็นวสี เป็นอมตะในเรื่อง
สังขมาเลวเขี้ยวเนาะลูกเนาะ (หัวเราะ)

ถ้าไปเจอครูบาอาจารย์ที่เคยสอนกันบอกว่า โง่นะลูก
นะ! จะไปทำทำไม ทำร้ายเราเองทำไม? คนๆ นั้น ถ้าเขาเลวไม่
ต้องไปตำเขาหรอก เทียวเขาตายเขาก็ลงนรกไปเอง อนาคต
สัตว์นรกตัวหนึ่งจะตายในวันรุ่งขึ้นเหมือนกัน ร่างนั้นเขาก็ต้อง
ลงเป็นดินน้ำลมหไฟ แต่ใจเขาต้องลงไปเป็นสัตว์นรก ถ้าเราอยู่
เฉยๆ หินมาทำความดีแล้วชำระความเลวด้วย เขาก็ตายเขา
ก็ลงนรก เทียวร่างเรานี้มันตายลงไปเป็นดินเป็นถ้ำ แต่ใจเรา
จะเป็นพรหมหรือเทวดาหรือเขานิพพาน หรือเป็นพระอริยะลงมา

บาชต่อบารมี

ทำไมจะต้องไปรื้อยรื้อหรือไปแก้ไข “จงตัวอย่างนั้น จงตัวอย่างนี้” เข้าไปขัดข้อง “จงอย่าเป็นอย่างนี้ จงอย่าเป็นอย่างนั้น” ทั้งไปรื้อยรื้อทั้งไปขัดข้องจรรยาคนอื่น นั่นก็คือเอาใจเราไปผูกไว้กับกระแส ถ้าเขาจะเป็นสัตว์นรกเราก็ไปแก้ไข ความประพฤตีสัตว์นรก “จงอย่าเป็นอย่างนี้” ไข่ม้อยลูก? ถ้าแก้ไขแล้วตายก่อน มึงไปไหนลูก? ตอบคำถามได้ไหมลูก?

ถ้าหากเราเก่งกว่าพระพุทธเจ้า คิดว่า “กูเป็นคนเก่งกว่าพระพุทธเจ้า สามารถทำให้คนเป็นพระอรหันต์ได้ อื่นมึง... ทำอย่างนั้นมันไม่ดี ต้องทำอย่างนี้สิ ...บวชมาเรียนมาอย่างงี้ๆ เป็นพระอรหันต์...เพียง!!” แล้วมันเป็นพระอรหันต์ใส่ไป ต่อหน้าเนีย ถามว่าใครได้เปรียบ? ไปทำให้เขาเป็นพระอรหันต์ แล้วมึงเองปากจืดอยู่งั้นนะ ไข่ม้อยลูก? (เอากันตรงๆ อย่างนี้ เล่นนะไอ้หนูนะ..ไม่หนักไปนะลูก.. ฟังเหตุผลลูก)

โง่หรือฉลาดถ้ามันเป็นจริงนะไอ้หนูนา... มึงก็นั่งหน้ากระจกเลยนา “ไอ้เนีย.. กูเห็นมึงหล่อ มึงเฟะ มานานแล้วเนีย มึงตาย! มึงเน่า! มึงเป็นพระอรหันต์ ซะ... บ้า! เป็นพระอรหันต์” แหม...อันแรกต้องตำตัวเราไข่ม้อยลูก? แต่มันได้ไหม? กูก็เพียร ตำตัวเองมา ๒๔ พรรษาแล้ว ไอ้หนูเอ๊ย! กูก็ยังเตาะเตาะๆ อยู่นูลูก ยังไงลูก?.. แล้วนับย้อนชาติไปกี่ล้านชาติ ก็ยังตำตัวเองเพื่อจะเอาความเลวออก... มันยังไม่จบ เพื่อ

๑๖ “อย่าประมาทเลยลูก”

จะเสียเวลาเอา มลทินเราออก ไปเยี่ยมมลทินให้คนอื่นมันเรื่อง
อาราย....ย....

หรือว่าจะไปบอกเขา “บารมี๑๐ อย่างนี้ทำให้หมด” คือ
ไปร้อยรัตเขา อยากจะแต่งเติมให้ดีขึ้นสงสารเขาหรืออะไรก็ตาม
หรือคำด้วยความอะไรก็ตาม “ต้องทำอย่างนี้ถึงจะเต็ม... เธอ
อย่าโง่งอย่างนี้” ถ้าเกิดไปชี้ให้เขาแล้วเขาก็เป็นพระอรหันต์เต็ม
องค์ไปเนี่ย ก็ใครได้ประโยชน์ก่อน ถูกมัยลูก? แต่มันไม่
ตาย...ย...

พระพุทธเจ้ายังบอกว่า ท่านไม่สามารถที่จะไปโขก
หัว ใครให้ได้มาน ๔ ได้ ตถาคตเป็นแต่เพียงผู้บอก ว่าทางนี้
อย่าเดินนะลูกนะ มันจะไปอย่างนี้ ทางนี้เดินมามันจะได้อย่าง
นี้ หรือผลดีเพราะเกิดจากการเดินทางมรรคตรงนี้ ผลเลวเกิด
เพราะกรรมอย่างนี้ พระองค์เพียงแต่ชี้เหตุกับผลอริยสัจจ์มัย
ลูก? ทุกข์เกิดจากสมุทัย ถ้าคุณอยากได้นิโรธคุณต้องเดิน
มรรคนี้ เป็นเหตุผลที่สวยงามมากมาย เพียงแต่ทรงชี้และทรง
ให้กำลังใจ ทรงให้อุบายว่าทำต้องทำอย่างนี้ แต่ไม่สามารถจะ
ไปเดินแทนเขาที่ละก้าว หรือเอาลมเป่าให้ผาน ๑ ไม่ได้ลูก!

แต่ยกตัวอย่างในพระสูตรให้กำลังใจ ให้ตัวอย่างดอก
ไม้ ใบไม้ “ดอกไม้นั้นะลูกนะ มันก็เป็นต้นอยู่แค่นั้นลูก เมล็ด
มันหล่นจากขั้วลงในดินสีกปรกเนี่ยลูก ก็ดินน้ำลมไฟปกตินี้
ลูก โทษขึ้นมา ดอกมันก็ออกสีชมพูสีขาวตามพันธุ์ กลิ่นหอม

ก็ออกมา ได้เมล็ดมะม่วงหล่นลงไป ก็ออกมาเป็นความมัน
ของมะม่วงได้ ก็ไอ้ต้นไม้ต้นไหนจะลูกเอ๊ย.... ไม่มีใครไปบรณ
มันซะหน่อย มันแค่อยมรับกรรมของมัน ที่มันทำมาตามปกติ
ว่าสัตว์ทั้งหลาย มีกรรมเป็นของตน มีกรรมเป็นทายาท เป็น
กำเนิดเป็นเผ่าพันธุ์ เป็นที่พึ่งอาศัย จะทำกรรมอะไรต้องได้ผล
ตามพันธุ์กรรมนั้น แน่แน่นอนไม่สามารถจะฉีกไปได้” เออ...เนี่ย
ให้กำลังใจ....

เพราะฉะนั้นเราเป็นคน ลูกเอ๊ย... พบพระพุทธศาสนา
มีครูบาอาจารย์ สอนวิธีขยับเมล็ด ขยับราก เติมปุ๋ยเติมอะไร
ด้วยตัวเองได้ใช่มั้ยลูก? ต้นไม้เติมให้ตัวเองไม่ได้ คนเราเติม
ปุ๋ยให้ตัวเองได้ เติบงกรรมได้ ไปวัดได้ พุทธธัมมโม สังฆโมได้
ก็ทำงั้นลูก! เราเพียรทำมานานแสนนานแล้ว เรามาละเว้นปุ๋ย
เลวๆ ออกเสีย อย่างมาทำให้เป็นมลทินนะลูกนะ เอาปุ๋ยดีๆ คือ
บารมี ๑๐ นี้ เข้า มาคบเฉพาะคนที่ดี ต้นไม้ที่ดีพันธุ์ที่ดีด้วยกัน
ทำไมมันจะออกดอกออกกลีบเป็นสีส้มไม่ได้ ทำไมจะออกผล
เป็นสีดาๆ สีกากาๆ ไม่ได้.. จะออกผลเป็นฉนวนสมบัติ
ทำไมจะออกไม่ได้.. เพียงแต่ลูกไม่สนใจตัวเอง แทนที่จะรดน้ำ
ตัวเองกลับไปรดคนอื่น “มึงรดน้ำไม่เป็น (โง่เหมือนกุเลย)”
... เพราะฉะนั้นเสียเวลาทั้งนั้น!

เพราะอะไรลูก? เพราะไม่คิดว่าตัวจะตายวันนี้ ถ้าใคร
ก็ตายไปแล้วนะ เขาผูกมือแล้วนะ จิตออกมาจากร่างแล้ว

๑๘ “อย่าประมาทเลขลูก”

นะ มองลงดู...อู๋! ตามตัวเองดูว่า เมื่อเราออกจากวงเวียนกำลังของจิตเนี่ย เรานึกถึงอะไรก่อนมันจะไปทางนั้นก่อน ตามว่าจิตผูกพันอยู่กับกำลังกุศลหรืออกุศล? ถ้าอกุศลนำหน้ามีกำลังมากกว่าตถกนกรก่อน หรือไปเป็นหมาเป็นอะไรก่อนตามพันธุที่ปลูกไว้ แล้วความดีที่ทำก็ยังไม่เต็มคือนิพพานไม่ถึง ถ้าถึงนิพพานแล้วมันไม่ประมาท ทุกลมหายใจเข้าออกก็เป็นพระอรหันต์อยู่แล้ว

เพราะฉะนั้นถ้าพระพุทธเจ้าบอกว่า “ลูกเอ๊ย!.. ลูกได้พรพิเศษพอจะให้เวลาอีกวันหนึ่ง.. วันสุดท้ายร่างเธอเริ่มเหม็นตุๆ แล้วนะ ขอให้บุญของธาตุ ๔ ไฟเผาเข้าไปให้มันอุ่นขึ้นมาเหมือนแกงอุ่นหอมขึ้นมา อารมณ์ใส่เข้าไปให้ยับได้ ดิน-น้ำ-อากาศ ๓๒ หัวจรตึ้น.. ตึ้นจรตหัวที่ตายไปแล้ว มีหนึ่งหุ้มอยู่โดยรอบ มีไฟกับลมเข้ามาประกอบเป็นธาตุ ๔ เริ่มใช้งานได้ วิญญาณประสาทต่างๆ ที่สลายไปเนี่ย...เอาเข้ามา” ตึ้นก็เหยียต ออกมาซะ! ลืมตา.. เห็นรูปทางตาเข้ามา แต่ว่าข้อมือยังผูกอยู่ ยังไม่ได้เอาออก

ให้มีความรู้สึกประหนึ่งว่าเราได้รับพรพิเศษว่า เราจะมีเวลาที่ครองร่างอันนี้ในโลกมนุษย์ในวัฏสงสารอีกเพียงวาทริ และทีวั้นเวลาเดียว พ้นจากเวลานี้แล้วเราจะหมดสิทธิ์ ต้องคืนแล้ว เพราะร่างนี้ได้ตายไปเสียแล้ว แต่เราได้รับพร ปฏิโลมขันธ์มาใช้ ถ้าใครคิดถึงอย่างนี้ไม่อยากไม่ยุ่งกับความเลวคนอื่น

เลย เขาจะยุ่งกับความเลวตัวเองอย่างเดียว... โอ้หนู! แล้วความดีที่ยังทำไม่เต็มเขาจะไม่เห่อเหิมทะเยอทะยาน

ขอโทษนะลูกนะไม่ได้ว่าใคร แต่ว่า.. ว่าตัวเองในสมัยก่อน และทุกวันนี้ก็ไม่ได้ว่า.. เทียบความให้เห็นภัยถึงขนาดนี้เขาไม่ซื้อตั๋วรถทัวร์ไปทอดกฐินไกลนักหนาหรอกลูก ถ้าจำเป็นต้องซื้อตั๋วรถทัวร์ไปไกลๆ เขาต้องนึกถึงความตายในรถทัวร์ด้วย เกิดตายกลางทางจะได้มีสิทธิ์ใช้นั่นวันเดียว เขาจะทำบุญเฉพาะบุญที่มันต่อกับบุญเดิมปัจจุบัน มีอะไร... อ้อ! มีศีล สมาธิ ปัญญา เขาจะเอาตรงนี้!! ไม่ต้องอะไรเลย.. ทานมัยถ้ายังไม่เป็นเวลาทำ เอาศีลมัยกับภาวนามัย มันอยู่กับที่ได้ เขาจะเร่งทำกุศลตรงนี้ลูก ทำประหนึ่งว่ามีเวลาอยู่นั่นวันเดียว

ถ้าใครก็ตามอดีต-ไม่ต้องไปสนใจเพราะมันปลูกกรรมดีกรรมเลวมันรออยู่ข้างหน้าแล้ว อนาคต-เราไม่มีสิทธิ์ไปคิดว่าเราจะมีชีวิตอยู่ถึงพุงนี้ เพราะอนาคตถ้ามีชีวิตอยู่ถึงพุงนี้ก็เป็นกรรมดีกรรมเลวที่ทยอยเข้ามาตามอายุของกรรม ไม่แน่ว่ากรรมดีที่เราทำเมื่อวานจะมาให้ผลก่อนกรรมเลวที่เราทำเมื่อแสนชาติที่แล้ว เขาออกคอกย่อยอยู่หน้าประตูนะรอให้เราออกไปก็... หล่นทับหัวเลยได้กินผลนั้นเลย ส่วนที่ทำสังฆทานไว้โน่น! รออันดับ ๓ โน่น แล้วอันดับ ๑ อันดับเดียว นี่ก็ร้อยล้านปีลูก.. จะรู้หรือลูก... ในนรกนะ เสียงแม่ถ้วนเดียวหรือร่างเดียวไม่ได้เลยลูก ขนเชื่อว่าร่างกายหรือการเกิดอีกชาติเดี๋ยวนี.. ขอ

๒๐ “อย่าประมาทเลยลูก”

ว่าเสี่ยงที่สุด หลวงตาไม่ได้บอกว่าต้องตกนรกทุกคน แต่เสี่ยงที่สุด

เพราะขณะนี้!! ที่นั่งมีชั้น ๕ มีสติอยู่ปี ลูกก็รู้ว่ากุศลกับอกุศลอะไรครองใจเราได้มากที่สุด ตอบได้เองไม่ต้องมาถาม แล้วเวลาจะตายเวทนามันเกาะ ทุกข์ก็เกิด ใจมันจะนึกถึงพระพุทธเจ้าออกไหมลูก? ...นี่ก็ออกหลายคน แต่ถามจริงๆ แน่ใจหรือว่าจะใส่ออกขนาดนั้นนะ ก็ขนาดยังไม่ป่วยนี่นะ ตื่นยังเดินจงกรมได้นี่นะ มื่อยังไหวพระได้นี่นะ กินข้าวได้นี่นะ มึงบวกกันสิลูก! ๑๐ ส่วน ให้ความดีกับความเลวที่ส่วน... ตอบได้! ถ้ามีเวทนาแรงกล้า เองจะช่วยตัวเองได้ไหม?

เพราะฉะนั้นในขณะที่ยังมีร่างกายอยู่ มีครูบาอาจารย์อยู่ มีสหธรรมิก มีเวลาอยู่มีชั้น ๕ อยู่ หลวงตาถึงบอกว่าทุนของคนบัณฑิตของคนดี... มีอยู่

๑. ร่างกายร่างสุดท้ายนี้ร่างกายเดียว

๒. ใจเราดวงๆ เดียวซึ่งเราทำมา แค่นี้ก็แค่นี้

และ...

๓. เวลาร่างเดียว

๓ อย่างนั้นเอามาเป็นทุนให้ประเสริฐที่สุด ซอยลงมาทุกเวลานาทีย่อมจะมีค่า เผลอไปทำอกุศลมาใหม่ ใจก็หมองกว่าเดิมไปใหม่ มันจะไม่ทันใจไหมลูก แค่นี้หลงบุญซึ่งจะทำให้เกิดต่อ เขาก็ไม่ทำกันแล้ว!!

หนู... ถ้าวันนั้นเดี๋ยวนะ สมมติว่าถ้าหลวงตาว่า ถ้าหลวงตาตายแล้วยังไม่ใช่พระอรหันต์นะ กรรมของหลวงตาต้องตกนรกก่อนถึงจะขึ้นมาบวชต่อได้ สมมติอย่างนี้นะ เขาไม่ยอมทำกุศลที่จะทำให้เกิดหรือลูก เขาจะทำกุศลเพราะศีลมีกับภวานามัย ทานมีนี่.. ทำมามากแล้ว ถ้ามีโอกาสก็ทำ ถ้าไม่มีโอกาส...วันเดี๋ยวนี้ไม่เอาแล้ว เอาอย่างเดียวศีลมี กับภวานามัย ภวานามัยแคไหนลูก? ...ต้องละขั้น ๕ ในปัจจุบันนี้ให้ได้

เพราะฉะนั้นที่หลวงตาพูดมาวันนี้ ใจมันอยากจะมาพูดเตือนพระ เตือนเราว่า ‘อย่าประมาทเลยลูก’ ถ้ามี ๒ วัน ลูกโง่ ลง ๑ วัน ถ้ามีวันเดี๋ยวนี้อาจจะโง่เป็นรายชั่วโมง เข้าใจมัลูก?

พระพุทธเจ้าตรัสพระสูตรซึ่งพระมหากัจจายนะทรงโปรดมากที่สุด พระพุทธเจ้าอธิบายสั้นๆ พระสาวกไปถามขอให้อธิบายละเอียด ท่านบอกให้ไปถามพระมหากัจจายนะ ซึ่งหลวงปู่พระมหากัจจายนะท่านเป็นเอกในการขยายธรรมะให้ยาวพิสดาร หรือธรรมะที่พระพุทธเจ้าเทศน์พิสดารมาถามให้ท่านย่อลงเอาแต่หัวใจท่านทำได้ เป็นเหตุที่คณะท่าน ‘บุคคลผู้มีราตรีเดียวเจริญ’ คือสูตรที่สำคัญที่สุด หมายความว่า

อย่าได้กังวลถึงสิ่งที่ล่วงไปแล้วในอดีต

อย่าได้มุ่งหวังฟุ้งซ่านถึงสิ่งที่ยังอยู่ในอนาคต

๒๒ “อย่าประมาทเลยลูก”

เพราะสิ่งที่เขาคิดเป็นอันลับไปแล้วแก้ไขไม่ได้
สิ่งที่เขื่อนาคตกยังมาไม่ถึงไม่รู้จะโระมาก่อน

บุคคลใดก็ตามมองเห็นปัจจุบันธรรม ตามยถากรรม
ของตัว(ปัจจุบัน..ไม่ใช่ของพระสารีบุตรหรือของคนนี้ๆ) มองใจ
ของเรามองกรรมของเราปัจจุบันว่า ไม่ให้เืองแน่นไม่ให้คลอน
แคลน ตูเลว ตูดี ตรงนี้ แล้วพึงให้แจ่มแจ้งแทงตลอดว่า ความ
เลวที่เขื่อนาคทำ แต่ก็เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาไปแล้ว
กลายเป็นตอกเป็นผลรออยู่แล้ว การกระทำความดีที่หนึ่งสมาธิ
ภาวนาก็เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา แต่รอเป็นบุญอยู่ข้างหน้า
แล้ว ข้างหน้าจะมาก่อกษัตริย์เป็นเหมือนอดีต คือ อนิจจัง
ทุกขัง อนัตตาอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น.. สิ่งที่จะปลอดภัยที่สุดก็
คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เฉพาะหน้านั้น..

กายที่กำลังเป็นทุกขกำลังเสื่อมไป แล้วกายที่กำลัง
สลายไปและตายไป ขอยืมมาใช้วันเดี๋ยวนั้น.. ให้เห็นว่ามันมีอะไร
น่ารักและน่าพอใจบ้าง

ถ้ามันหมดความรักความพอใจในกาย

ย่อมหมดความรักความพอใจในเวทนาของกาย

ย่อมเบื่อหน่ายหมดความพอใจในสัญญาความจำได้

ของกาย

ย่อมเบื่อหน่ายในสังขาร คืออารมณ์ปรุงแต่งของร่าง

กาย

ยอมเบี่ยงหน่วยในวิญญูณ คือการได้เห็นรูปหรือได้ยินเสียงหรือกลิ่นของร่างกาย

เมื่อเบี่ยงหน่วยยอมสิ้นความกำหนัดยินดี

เมื่อสิ้นความยินดีหรือความพอใจ จิตก็ถือว่าพ้นจากความยินดี ‘มันเฝ้าทั้งตัวแล้วมันเหม็น’ จนหมดความพอใจในใจมันพ้น...

เมื่อพ้นแล้วเขาจะรู้ว่าพ้นแล้วว่า ‘กูโง่มานาน’

ถ้าพ้นแล้วคือกิจที่ควรทำได้ทำมา...พอแล้ว! ทำเพื่ออะไรในปัจจุบัน ก็อีกเพื่อความพ้นไม่มีแล้ว พรหมจรรย์ที่จะทำมาเพื่ออย่างนั้นจะจบแล้ว พรหมจรรย์กับกิจนั้นจะจบอยู่ในปัจจุบันธรรม ไม่ใช่มีวันนั้นจะจบ.. ไม่ใช่! พระพุทธเจ้าก็จบในปัจจุบันเฉพาะหน้าถูกมยลูก?

ตรงนี้เองที่หลวงตาบอก ถ้าใครนึกอย่างนี้ไม่ทะเลาะกันหรือลูก... ไม่อยากจะยุ่งกับเรื่องคนอื่นหรือ! นอกจากมันจะทำแล้วมันเสียสำนัก... เสียหายสำนักเสียหายส่วนรวม จึงมาบอก... ก็บอกกับองค์ที่จะว่ากล่าวเราได้ จะไปบอกเพื่อนกันหรืออะไรกัน ก็ไม่รู้ว่าจะบอกด้วยเจตนาจะให้ร้อนหรือเปล่า

เราก็จำเอาไว้ ถ้าเกิดตายก่อน ไร้หนุ.. อารมณ์ตรงนั้นนะ! มันถ่วงใจเรา เขาเลวจริงเขาก็ตกนรกไปก่อน เขาไม่เลวจริงเขาก็ไปตามความดีของเขา แต่แน่นอน.. เราที่เอากรรม

๒๔ “อย่าประมาทเลยลูก”

จำของคนอื่นมาใส่ในใจไว้.. มันหนักลูก แต่ถ้ารู้ว่าตายวันนี้ ก็ไม่มีอะไร เพียงแต่ขอมาพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ และ โลกที่ตัวเราแทน บอกว่า..

“โอหนอ!.. แต่ความเลวในใจเราก็เอาออกไม่ทันแล้ว วันนี้แค่ความดีของเราที่ยังขาดอยู่ก็ทำให้เต็มไม่ทันแล้วในวันนี้ ทำไมเราจะต้องไปยุ่งกะเรื่องความเลวคนอื่น” และเห็นความเลวคนอื่นที่เขาทำอยู่ เรายกย่องลงมาความเลวอย่างเดียวกัน มีมัย..? ถ้ามีรับเอาออกเสีย! ไม่ใช่เอาของเขามาออก ถ้าไม่มี... คล้ายกันมีมัย? เชื้อเดียวกันมีมัย? ถ้ามีต้องเอาออก ถ้าไม่มีเลยละลูก! ก็...

“สาธุ! ความเลวอย่างนี้ไม่มี เราจะไม่คิด ไม่พูด ไม่ทำ อย่างนี้ อุตส่าห์มาเตือนให้เราเห็นด้วยการกระทำ” ยิ่งฉวยเอาประโยชน์เลย แม้เชื้อเลวไม่มี เรายังไม่ยอมให้ความเลว อย่างนี้เห็นแล้วแหม่งหูแหม่งใจเนี่ย.. มาเกิดขึ้นในใจ วาจา กายของเราเป็นอนัตตา!

เมื่ออนัตตาเราไม่ได้ทำ! ก็หันมาดูแลตั้งแต่หัวใจจรตื้น - ตื้น จรดหัว มีอะไรบ้าง ที่มันสกปรกหรือสะอาด การที่ใจคนเป็นทุกข์เพราะอะไรมัยลูก คือปัจจุบันมันมีร่างกายอาศัยอยู่ ก็ที่บอกว่าในร่างกายมันเป็นช่องของกิเลสกับกรรมเข้ามา เมื่อมีร่างกาย มันมีวิญญาณ ตามันเห็นรูปได้ ถูกมัยลูก? ถ้ารูปที่กิเลส

มันพอใจมา.. มันยอมกระวนกระวายอยากได้รูปนั้น รูปก็คือ
วัตถุในกาม ผู้หญิงผู้ชายนี่แหละ! ไม่ใช่รูปภาพเขียนอย่าง
เดียว ไอ้ที่ฉันเห็นแก แกเห็นฉันนี่ แกเห็นทางลูกตา แต่
สัญญาฉันจำได้ว่านี่ผู้หญิงหรือผู้ชาย.. สังขารมันปรุงแต่งว่า
สวยหรือไม่สวย เมื่อปรุงแต่งก็เกิดความอยาก มันเกิดเวทนา
ว่าเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ กลุ้มใจหรือไม่กลุ้มใจ เมื่อเกิดเวทนา
ก็เกิดสังขาร อยากจะทำ... ไข่ม้อยลูก? ความอยากมันเป็นตัว
เจตนา พอลงมือกระทำไปผลกรรมเกิดเป็นผล ถ้าเอ็งทำดีผล
ก็เกิด ถ้าเอ็งทำเลวผลเลวเกิด

ที่ใจต้องทำกรรม ต้องไปจับกายกับวาจาทำ เพราะ
ร่างกายมันมีวิญญาณทางตา ทางหู จมูก ลิ้น กายอยู่...
เพราะมันยังมีชีวิตอยู่ วิญญาณถึงมาเกาะอาศัยทำงาน ให้ใจ
ถูกต้องหลงวิญญาณและร่างกายว่า เป็นตัวของกู เมื่อมี
วิญญาณบับ! มันก็มีสังขารมันปรุงแต่ง พอรับรู้เข้ามา..
สัญญาก่อนจำได้!.. ว่าครูบาอาจารย์ ว่าพระสงฆ์ ว่าเป็นผู้
หญิงผู้ชาย พอมันจำได้ บับ! มันบ๊วว... มันเร็วมาก

เห็นรูปก็จำได้.. จำได้ก็ปรุงแต่ง.. เลยนึกเลยว่าสวยหรือ
ไม่สวย.. ตบชะเออะ เตะชะเออะ หรือรักชะเออะ.. ฆ่าชะเออะ
มันปรุงแต่งเร็วมาก ณ ที่เดียวกันเลย แล้วเกิดเวทนา ถ้าคิด
ดี ก็รู้สึกเคลิ้มๆ เป็นสุข ถ้าคิดไม่ดีก็ทุกข์ทุกขเวทนา ถ้าคิดเฉยๆ
ก็เฉยๆ นี่แหละ แต่กิเลสของเก่าก็ยังไม่ออก

๒๖ “อย่าประมาทเลยลูก”

เพราะฉะนั้น ถ้าเรายังมีร่างกายยังมีชีวิตอยู่เนี่ย หู-
วิญญูญาณทางหู..ได้ยินเสียง เสียงตึกก็จำได้เสียงอะไร..ปรุงแต่ง
เวทนาใช้มั้ยลูก? มันเกิดตัณหา อยากทำอะไรซักอย่าง จมูก
ได้กลิ่น... ก็เหมือนกัน ได้กลิ่นอะไรก็อยากทำอย่างนั้นอย่าง
นี้ ลิ้นได้รสก็อยากกินต่อ อะไรต่อ การสัมผัสทางเพศ... ก็ไป
กันใหญ่เลย

ที่ใจเราต้องมีกิเลสไหลเข้ามา ให้เราต้องไปเจตนาทำ
อะไรเนี่ย เพราะร่างกายนี้ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อมีชีวิตอยู่..วิญญูญาณ
มันทำงาน สัญญามันทำงาน สังขารมันทำงาน เวทนามัน
ทำงาน เมื่อไปกระทบอะไร มันจะปรุงไป จนลืมกระทั่งไปคิด
ว่า....ใจเรารับเอง แต่ที่จริงใจเราไม่รับ ใจเรามันเฝ้าคิดว่ารูปเป็น
ตัวเรา ของเรา รูปทางตาของไอ้นี้ เป็นรูปของเราด้วยใช้ที่ไหน
เล่า ใจใหม่ลูก?

เออ... สมมติว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งเดินมา ผู้ชายคนหนึ่ง
เดินมา มันก็คนเดียวกันนี่แหละ ต่างคนต่างมองไป ไอ้นี่รักเข้า
มา อี้นั้นอิจฉาเกลียดเข้ามา มันใจของใครที่ไหนเล่าลูก เดียว
มันก็ตาย ห่าไปเนาะ พอตาเห็นรูปพอหลับตาไปก็ไม่เห็น ว่า
รักอะไร เกลียดอะไร มันก็ไม่เห็นรูป รูปก็หายไป ถามว่ารูปที่
ปรากฏ เนี่ยมันมีอยู่ไหม?... มันไม่มีอยู่... ถึงมันมีอยู่ ทำที่
เดินมาก็คือเป็นกระตุกผลสุดท้ายรูปก็หายไป

ของที่มีมันไม่มีอยู่ มันเกิดขึ้นผลสุดท้ายมันก็เสื่อมไป
สลายไป ไอ้ตัว(ร่างกาย)วันนี้! มันไปเอาวิญญูญาณมา ตา..
หู.. จมูก.. ลิ้นมา สัมผัสเข้ามา แล้วมันหลอกจะให้ตัวเราของ
เรา แล้วก็ทำกรรม อาศัยสิ่งที่ไม่มีอยู่เลยนั้นแหละ เขาหลอก
ให้ใจไปมีอุปาทานคลุมเครือ คิดว่ามีแล้วก็มาทำกรรม ตอน
ทำกรรมมีจริง นรกมีจริง สมมติว่าเกิดเป็นสัตว์นรกหรือหมานี
นะ มันก็มีร่างหมาร่างสัตว์นรก ใจก็ไปเสวยทุกขอยู่ เหมือนเรา
เป็นมนุษย์อยู่ในร่างของมนุษย์ ใจไหมลูก?

ร่างกายนี้มีมันเห็นผู้หญิงผู้ชายสวย ใจไม่ได้มีกะจูหรือ
กะจอนซะหน่อย ไปนึกแทนร่างกายเสียได้ อยากจะให้ไอ้โน่น
เอาไปทำไอ้นี้ (ขอโทษนะลูกนะ..เอาตรงๆ ก่อนนะแะจะได้อ
เข้าใจนะ) ใจนะไม่ได้มีอะไรกับเขาเลย ไปปรุงตัวว่า‘เรามี’ แล้ว
ก็อยากไปทำแทน พอไปเจตนาจะไปทำแทน ไอ้๒ อย่างที่มันทำ
กันนั้นนะ พอมันตายแล้วมันเบ็นดินลงไปหรือเปล่าลูก? เป็น
ขี้เถ้า ไม่มีของผู้หญิงผู้ชาย แต่ใจนี้มีอุปาทาน “กูเป็นผู้ชาย
ในชาติก่อน ชื่อนี้ มีเมียชื่อนี้” มีอุปาทาน มีสัญญาอุปาทาน..
แน่นอยู่ในใจ แล้วก็เกิดใหม่.. ตัวเดิมก็ผั่งทำงาน เพียรทำงาน
อยู่มันอุปเพรตขึ้นมานะ พอรูปเข้ามา... มันปรุงแต่งอยากทำ
ใหม่แล้วก็ตายไปอีก มันเพิ่มอุปาทานเพิ่มสังโยชน์ เพิ่มอวิชชา
คือความไม่รู้เนี่ยหนาขึ้นทุกชาติ เข้าใจมั้ลูก?

๒๘ “อย่าประมาทเลยลูก”

หน้าที่ในการเอาสิ่งเหล่านี้ออกจากใจ คืออุปาทานก็มากพอแล้ว เราไม่มีเวลาไปยุ่งกับเรื่องของคนอื่นเลยลูก

หลวงตาไปไกลแล้ว.. เพื่อจะมาลงที่ว่า เพราะเรามีร่างกายอยู่ร่างหนึ่ง มันมีตาหูจมูกลิ้นกายมีเวทนาสัญญาสังขาร วิญญาณ ถ้าร่างกายนี้ดับเมื่อไร ตาเห็นรูปไหมล่ะ? คนตายเนี่ย... ไม่เห็นแล้ว วิญญาณหายไป ตั้งอยู่ไม่ได้ หูได้ยินเสียงมั๊ย? จมูกได้กลิ่นมั๊ย? ลิ้นได้รสมั๊ย? กายสัมผัสเห็นผู้ชาย แล้วรู้สึกเสียวสยของมั๊ย? กายศพเนี่ย.. ไม่มี!

ร่างนี้แตกดับหมดอายุใช้งานเมื่อไหร่ เวทนาก็สลายไป ร่างนี้ที่ไม่มีเวทนา เวทนาก็ไม่มีในร่างนี้ สัมผัสกับไม่ได้แล้ว กระตุกกับเวทนาหายไปไหน

สัญญาเคยจำได้ว่าอย่างโน้นอย่างนี้ กระตุกจำอะไรไม่ได้แล้ว นำเหลือน้ำหนองเนี่ยจำอะไรได้มั๊ย?... ไม่ได้!

สังขารที่จะปรุงแต่ง..จะกินข้าวกินน้ำ..ทำดีทำเลว..นี่ผู้หญิง นี่ผู้ชาย ศพปรุงได้มั๊ย?... หนอนขึ้นอืดๆ เขาเตรียมจะต่อน้ำนี้เมียมาร้องไห้มันจำเมียมั๊ย? ปรุงคำพูดได้มั๊ยว่า“เธอจำ... ไม่ต้องห่วง เดี่ยวจะจองเวรจองกรรมมาหลอกคนที่จะมาจับเธอทุกชาติ” มันพูดได้สักคนมั๊ย?... พูดไม่ได้!

เมื่อร่างกายแตกดับไปปั๊บ! เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณดับไป รูปแตกดับนามธรรมดับไปทั้งรูปทั้งนามก็ไม่มีในกันและกัน สลายไปไหนหมดก็ไม่รู้เหมือนคอมพิวเตอร์หรือ

เทพหรือกล้องถ่ายรูปหรือโทรศัพท์มือถือเครื่องหนึ่ง เมื่อมันพังลงแล้ว ซิมการ์ดถอดไปแล้ว การรับรูป รับเสียงได้มั๊ยลูก? เคยมีก็หายไปแล้ว ถูกไหมลูก?

เพราะฉะนั้นถ้าเราพิจารณาให้เห็นว่า ถ้ารูปนี้ตายลงไปเมื่อไหร่ สิ่งเหล่านี้ก็สลายไปด้วย มันมีทุกสิ่งสาหัสขนาดนี้ ทำให้เราทำกรรมมา นรกรออยู่อะไรอยู่มากมายขนาดนั้น ถ้าไปมีอีกวงหนึ่งนี่ ก็ไปอยู่ในกฎของขันธ ๕ อีก เราจะต้องไปตกนรกเป็นคนเป็นอะไรต่ออะไรอีกหมุนกันไปไม่รู้จบจบสิ้น ไม่เอา แล้ว...ไม่เข้าท่า ชินแล้วสยดสยองต่อความเลว อันไม่มีประมาณ กรรมคืนะมีอยู่แล้วละ เอาค่านะจะละกิเลส ถ้าไปเกิดอีกชาติ เดียวกันอยู่อย่างนั้น ก็ล้านชาติมันกันอยู่อย่างนี้แหละ

เพราะฉะนั้นสิ่งที่พ่อก็คือว่า ปัจจุบันเนี่ยใจจะต้องไม่มีเชื่อว่าร่างกายเป็นเราของเรา เวทนาว่าเป็นเราของเรา สัญญา สังขาร วิญญาณ ว่าเป็นเราของเรา ต้องไม่มีเหลือใน ปัจจุบัน จิตจะต้องมีความสว่างไม่มีเงา... เชื้อของความอยากในร่างกาย หรือคิดว่าร่างกายเป็นเรา หรือเมื่อวานเราอยู่ตรงไหน

ถ้าหากว่าคนๆ นี้นตายไป มันจำหน้าได้ไหมว่าเมื่อวานมันอยู่ตรงไหน ศพนั้นะ? ศพจำได้มั๊ยเมื่อวานมันอยู่ตรงไหน?... ไม่ได้! สัญญามันทำงานไม่ได้ ก็จึงมึงออกจากศพแล้ว มึงจะ

๓๐ “อย่าประมาทเลยลูก”

ไปจำแทนศพได้ยังไง? ว่าเมื่อวานศพอยู่ตรงไหน เพราะใจไม่มีสัญญา มีแต่ตัวญาณหยั่งรู้ นอกจากไปเกาะชั้นที่ ๕ อีก จึงมีสัญญา สังขารมาปรุงกับตัวญาณ ทำให้มีอุปาทานคิดว่า วิญญาณ กับญาณเป็นตัวเดียวกัน ก็เป็นอุปาทานเคลือบเป็น ตัวเดียวกัน ใครเขาชมก็หน้าบานเชียว...ใครเขาตำก็หน้าหุบ เชียว

นี่แหละลูก... เพราะฉะนั้นที่หลวงตาบอกว่า ถ้าหากเราหมั่นคิดถึงความตายว่าความตายมีในวันนี้ เราไม่อาจจะผิดเพี้ยนต่อพญามัจจุราชว่า ‘ขอพุงนี้เถอะ’ เราหมดโอกาสแล้ว เราจะใช้วันนี้ทั้งวันนี้ ความเลอะอะไรที่เรายังละไม่ได้ เราจะละ... ทุกขณะจิตทุกลมหายใจเข้าออก ในเวลาเดียวกันจะฉวยทำความดีอะไรที่จะทำให้ใจผ่องใสและละกิเลสได้ เราจะทำทุกลมหายใจเข้าออก กุศลอะไรที่จะทำให้เราเกิดต่อ.. เราจะไม่ไปอิฉาวิชา และไม่ชวนชวายเป็นทำ ทำแต่เฉพาะหน้า เราจะโมทนาและช่วยเสมอ เราจะทำเฉพาะกุศลคือ ศีลมัการรักษา ศีลกับการภาวนา ให้มากกว่า...ที่สุด!!! ในเฉพาะหน้า ใจของเรา อารมณ์ของเรา เวลาของเรา ใครมันจะมาขวาง เราจะทำดีเรา จะละเลว ใครมันจะมาห้ามลูก?...มันนะห้ามตัวเองนะ..

(หัวเราะ)

กิเลสมันยุ... “โอ้ย...อายุน้อยอยู่.. ฝนตกอย่างนี้ มันจะ เติ่น(จกรม)ยิ่งไง.. เคยร้อให้ฝนหายก่อน รอแดดดี..”

นี่มันจะให้เราคิดว่าพุงนี้ยังเป็นของเราอยู่ ถ้ามีพุงนี้...ความ
ประมาทก็คือช่วงว่างตรงนี้ในลูก!

ที่จริงแล้วพระพุทธเจ้าท่านเทศน์คือตรงนี้นะลูกนะ
ใครก็ตามทำในปัจจุบันกรรมของตัวเอง ให้แจ่มแจ้งแทงตลอด
ไปจนถึงผลสุดท้าย เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาไปไม่มีอะไร
เหลือ ถ้ามันไม่เหลือแล้วเราจะไม่ไปเอาพระทุกข์ครองร่าง ขึ้น
ชื่อว่า ‘พระทุกข์ครองร่าง’ ที่ผ่านมามีไม่มีเงาของใจเราไปอยู่
ในนั้นอีก เพราะใจเราจะอยู่กับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

หยิ่งจิตลงมาว่า “พระพุทธเจ้าข้า ร่างนี้ว่างสุดท้าย” ก็
เห็นอยู่เฉพาหน้า ไม่เื่องแง่นไม่คลอนแคลน แล้วนึกถึง
ความตายตลอดเวลา นึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็น
ที่พึ่งตลอดเวลา และทุกข์ของร่างกายมีอยู่ ยังเป็นอนิจจัง
ทุกข์ อนัตตาอยู่ จะบริหารมันด้วยศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๒๒๗ ที่
บริสุทธิ์..เท่านั้น!! ระวังตรงนี้!! ว่าร่างกายไม่ใช่เราของเรา มัน
เป็นกองทุกข์ มันมีทุกข์จะเอาศีลมาปกครองหุ้มห่อไว้แล้ว ใจ
เราเป็นใหญ่เป็นประธาน ใจเราเข้าถึงพระพุทธเจ้าแล้ว นี่คือ
‘อารมณ์พระนิพพาน’

ตรงนี้ต้องมันใจก่อนตาย และก่อนตายก็ควั่นมัน
เดียว ต้องมันใจมันลูก! เพราะฉะนั้นอะไรที่มันพุ่งไป มาก
ไป ความรู้มากไป ก็ค่อยๆ ถู.. ฆ่าไว้ พระไตรปิฎกเนี่ย มี
มากแต่เหมาะสำหรับคนเป็นโรค ๘๔,๐๐๐ โรค ก็ทรงบอกยา

๓๒ “อย่าประมาทเลยลูก”

ไว้ ๘๔,๐๐๐ ขนาน ก็เราเป็นโรคเฉพาะตัว หมอเฉพาะทางมาบอกแล้วว่าโรค นี้กินยา ๒ ขนานหาย มึงก็กินเฉพาะตรงนั้น... ลูกเอ๊ย... คุณผลเฉพาะโรคของตัว อย่าไปดูโรคของพระสารีบุตร โรคของพระโมคคัลลาน์ คนละมุม คนละ.. คนละหมัด เอาเยี่ยงของความเพียรของท่านได้ แต่อย่าไปเอาอย่าง ว่าจะต้องประณีตต้องมากต้องอะไรเท่าท่าน เพราะท่านเป็นผู้ก่อตั้งพระศาสนาขึ้นมา เราเป็นผู้สืบทอด เราเอาเฉพาะผลลูก!

หลวงตาพูดอย่างนี้คนไม่ค่อยชอบหรอก ไม่ได้ยุให้คนเห่อเหิมในบุญเท่าไร ไม่ได้ยุว่ามึงเกิดไปจะรวยกว่าเก่า... คนมันชอบฟัง แต่เราจะประมาท หลวงตาพอจะเห็นโทษของความประมาทอยู่ก็ไม่อยากให้เกิดอีกอย่างนั้นเลย แต่นานๆ ก็เอาเถอะ! ความดีนี่ลูก.. ทำอยู่แล้วไม่ต้องไปอธิษฐาน ผลเขาก็งอกเงยอยู่แล้ว เหมือนเอ็งปลูกดอกกุหลาบลงไปเนี่ย ผลมันจะออกเป็นมะม่วงไม่ได้ ไข่ม้อยลูก? เอ็งปลูกกุหลาบสีชมพูไป มันต้องเป็นกุหลาบสีชมพู แต่เอ็งสามารถจะปรุงดินปรุงอะไรให้กลีบมันโตกว่าเดิมได้ แต่จะข้ามพันธุ์ไปเป็นดอกอุตุพิศ.... ไม่ได้ ข้ามไปเป็นดอกมะลิ... ไม่ได้

เพราะฉะนั้นบุญที่ทำทั้งหมด หนูไม่ต้องอธิษฐานก็เป็นผลมาตรฐานอยู่แล้ว เอาแค่ผลมาตรฐานที่ทำมาทุกอสงไขยกับปัจจุบัน ศีลมัย ภาวนามัยมา เป็นเหตุปัจจัย และทำผลอันใหม่ด้วยในเรื่องทาน (ต้องใส่บาตรนะ.. หลวงตาพูด ยั้งนี้

เดี๋ยวหา เรื่องอดข้าว (หัวเราะ) ...ทานที่มันจะทำในวันนี้
 กุศลอะไรที่จะทำให้เต็มที่จะไปนิพพานได้ในวันนี้ เรา
 จะทำเฉพาะกุศลนั้น บัญญาอะไรที่จะทำแล้วให้กิเลสมันขาด
 ไปในวันนี้ เราจะทำเฉพาะกิเลสอันนั้น และข้อสำคัญกิเลส
 ของใครที่เราควรจะต้องขจัดที่สุด จงอยู่กับกิเลสของคนๆ นั้น
 คือของมึงเองนั่นแหละ! ไม่ใช่ของคนอื่น..

เพราะฉะนั้นอย่างทีหลงตาบอกว่า “โอยอันนั้น.. ปาก
 ว่าตาขยับ มือถือสาปากถือศีล แม้มึงก็เหมือนกัน พ่อมึง
 ก็เหมือนกัน” ถ้าเขาจนเขาขาดใจตายเป็นหมา เป็นสัตว์นรก
 มึงก็แก้เขาไม่ได้ ต้องมาดูแลเองลูก อย่าให้ประมาทกันเลย..
 ลูกเอ๋ย...

ส่วนที่พาสมาธิ ที่พระเดชพระคุณสอนเป็นของจริง
 ใน พระไตรปิฎกก็มีวิชา ๓ อภิญญา ๕ อภิญญา ๖ ปฏิสัม
 ภิทา ญาณก็มีอยู่ แต่ถ้าเราตายวันนี้มันไม่ทัน เพราะเราจะคิด
 ไว้ เสมอว่าถ้าตายวันนี้ พรุ่งนี้ไม่รู้กรรมอะไรจะมาถึงเราไปเสีย
 ผลใช้มัยลูก? ถ้าบอกว่า “ฉันจะไปนิพพานตอนตาย” ก็แม่
 คุณเอ๋ย! อีตอนใกล้จะตายเวทนามันมี แล้วอีตอนนั้นเวทนา
 ไม่มี ยิ่งนั่งฟังอัมข้าวอัมใจอยู่เนี่ย มึงคิดว่าถ้าตายตอนนั้น
 มึงไปนิพพานได้มัย? มึงถามตัวเองดู ลูก! มันยังไปไม่ได้...
 เอ้อ.. มันยังอยู่ บนทางนิพพานอยู่

๓๔ “อย่าประมาทเลยลูก”

ทีนี้พอทำอย่างนั้นแล้ว พออารมณ์เดັมก็เตือนตัวเองไว้ แล้วก็บอกพระพุทธเจ้าว่า เกล้ากระหม่อมฉันขอมอบกาย มอบใจถวายชีวิต ผูกพันมันหมายไว้ พระองค์มีพระบริสุทธิคุณ อย่างไร เกล้ากระหม่อมฉันปรารถนาความบริสุทธิ์นั้น จงคุ้มครองคุ้มภัย

พระองค์มีพระปัญญาธิคุณกระจ่างสว่างไสวอย่างไร ขอให้จิตของลูกสว่างดุจพระองค์ด้วย... แต่น้อยกว่า! พระองค์มีพระมหากรุณาธิคุณเยือกเย็นเป็นสุขอย่างไร ขอให้เกล้ากระหม่อมฉัน มีความเยือกเย็นเป็นสุขในพระกรุณาอันนั้นด้วยอย่าได้คิดร้ายกับตัวเองและทุกสัตว์อื่นเลย

พระองค์มีศีลที่บริสุทธิ์อย่างไร กระหม่อมฉันจะเว้นการ ละเมิดศีล เช่นเดียวกับที่พระองค์สอน

ถ้าพระองค์ตายแล้ว พระองค์อยู่ในพระนิพพาน มีวิมานหรือไม่มี ลูกจะอยู่อย่างพระองค์นั้น ถ้าพระองค์อยู่อย่างไรก็อยู่อย่างนั้น ถ้าพระองค์สูญ ก็สูญไปในความสูญของพระองค์ ถ้าพระองค์เสวยวิมุตติสุขอยู่ได้ ก็เข้าไปเสวยกับพระองค์

ขออธิษฐาน ณ บัดนี้ว่า ตั้งแต่ลมหายใจนี้เป็นต้นไปจิตของลูกจะมอบกายถวายชีวิตเข้าไป ให้ท่านเป็นสรณะครอบคลุमเราไว้

แต่ร่างกายมันยังมีชีวิตอยู่ ขอหยั่งกระแสจิตซึ่งอยู่กับ

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นเนื้อเดียวกัน หยิ่งเฉพาะ
กระแสนอารมณ์ลงมาว่ากายที่เราจะทิ้งในวันนี้จะตายในวันนี้
เราจะปกครองเขาด้วยศีล ใจเราเป็นใหญ่เป็นประธานอยู่กับ
พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ปราภรณ์พระนิพพาน แล้วสมบัติ
ของเราที่จะปกครองกายนี้มีแต่ศีลกับสติ มีสติว่ามันใช้ตัวเรา
ของเรามีชัย? กับศีลเนี่ย ใจจะต้องเป็นใหญ่เป็นประธาน ทุก
อย่างการบริหารจะต้องสำเร็จจากใจก่อน

ถ้าอย่างนี้อหฺนุ!... จะเกิดอีกก็ชาติที่ไม่พลาดจากพระ
นิพพาน มันจะเกิดเฉพาะแผ่นดินซึ่งมีพระพุทธศาสนา เจอ
เพื่อน เจอสหธรรมมิกซึ่งพากันมาวัดได้ แต่มันจะไม่เกิดในแดน
ที่ไม่มีพระพุทธศาสนาปรากฏในโลกในกาลนั้น

ที่ต้องการให้เป็นคืออย่างนี้ลูก ส่วนบุญที่ทำไว้ถ้าหฺนุ
ยังเกิดต่อย่อมได้กุศลแน่ ที่พูด..กันว่า นรกจะมาแย่งไปกินซะ
ก่อน ถ้าไม่ตกนรก หนุต้องได้ผลของสังฆทานแน่ลูก... ได้
แน่นอน! เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ เป็นเศรษฐีกรวยชาติ ได้
แน่นอน! แต่หนุอย่าลืมนะว่าที่ผ่านไปทุกวันนี้ หนุปลุกต้นเลว
สลัดกับดี เลว - คืออยู่ตลอด บางทีก็ดี - เลว - เลว - เลว -
เลว ดีกึ่งหนึ่ง... เลว - เลว - เลว ๕๐๐ กิ่ง ป่าที่ปรากฏขึ้นคือ
กฎของกรรมที่รอเราอยู่นั่นแหละ! หนุก็รู้ว่าในโลกนี้มีอะไร
มากกว่า..

๓๖ “อย่าประมาณเลยลูก”

เพราะฉะนั้นที่บอกว่า ให้กลัวตายในวันนี้ไว้และยึดพระพุทธรูปไว้กับศีลให้บริสุทธิ์ไว้ กันนรก! แต่ถ้ามันถืออารมณ์นี้แล้วตายไป จิตที่อยู่ตรงนั้นก็จะไร้ร่างและเวลา และตระกูลซึ่งจะพึงธรรมรู้อย่างไร เอ็งเข้าใจเจตนาหลวงตาไหม? ที่คำมันอยู่เนี่ย ไม่ได้ห้ามเกิด แต่ไม่อยากให้ลงนรก ถ้าพลาดจากอารมณ์นี้ ๙๙ % ลูก เชื่อหลวงตาเฮอะ !

อย่าประมาณกันเลยลูก.. เราอาจจะตั้งไม่ได้ทั้งวัน ตอนแรกคิดอย่างนั้นได้แค่ ๑๕ นาที เสร็จแล้วก็บอกว่า..

“สมเด็จพ่อ.. ลูกยังมีชีวิตมีร่างกายอยู่ แต่คิดว่าตายวันนี้ แต่ถ้าผ่านวันนี้ไปอีกวันก็ช่างมันเถอะ ขอให้พระองค์เตือนสติลูก เตือนปัญญาลูก ตลอดกาลตลอดสมัย เสมือนหนึ่งว่าพระองค์เป็นดวงอาทิตย์ดวงใหญ่ ลูกเป็นแก้วดวงเล็ก ซึ่งอยู่ตรงขอบพระอาทิตย์ พระอาทิตย์ก็จะส่องแสงผ่านแก้วอันนี้มา นั่นคือใจพ่อคิดยังไงลูกจะคิดตาม ของหยังพระปัญญาธิคุณ ครอบคลุมใจของลูก ให้หยังลงมาสู่พระวิปัสสนาญาณ หรือพระ สมาธิข้างล่าง โดยมีศีลคลุมอย่างเดียว”

สีเลนะ สุคะติง ยันติ

เชิญไปทสุคติ

สีเลนะ โภคะสัมปะทา

เป็นโภคะเลี้ยงร่างกาย ก่อนมันตายอีกชาติเดียวเนี่ย

สีเลนะ นิพพุติง ยันติ ทัสสุมา

ศีลนี้แหละเป็นตัวนิพพาน

สิ่ง วิโส ทะเย

เพราะฉะนั้นเราจะไม่ปราชญ์พลาดพลั้งเป็นเด็ดขาด

เกิดไปเถอะ! แต่ว่าอย่าลงนรก อย่าไปอบายลูก อย่าเป็นคนง่อยเปลี้ยเสียขา อย่าเป็นหมา อย่าเป็นสัตว์เดรัจฉาน แล้วอย่าเกิดในแดนซึ่งไม่มีพระพุทธศาสนา อย่าเกิดในกาลเวลาที่พระพุทธศาสนาสูญไปจากโลกแล้ว ยังไม่มีพระพุทธเจ้า ตรัส ยังที่ไม่มีธรรมกระจายอยู่ในโลก ที่ผู้ใดต้องการให้หลักการมันขึ้นเท่านั้นเอง นอกนั้นก็มันผิด.. เชิญ!.. เกิดตามสบาย ตามมลากรรมที่ตัวต้องการตั้งใจเท่านั้นเอง

หล่อยังไงฉลาดยังไง สบายยังก็ได้ ขออย่างเดียวให้ออนไลน์ไว้กับพระพุทธเจ้า ขอให้บุญญาของเราถูกรอบด้วยพระพุทธานุญาตกำหนดครอบคลุมไว้ตลอด และสายที่เชื่อมก็คือสายศีล ถ้าเกิดเป็นฆราวาส เกิดมาแค่ ๕ เส้นก่อน ๕ ไยเดี๋ยวก็นำมาเป็น ๘ ไย เป็น ๑๐ เป็น ๒๒๗ เป็นนางภิกษุณี ๕๐๐ กว่าสิกขาบท เหนียวแน่นขึ้นมาอีก แต่จะไม่ขาดศีลจะไม่ปราชญ์ศีล เชือกของศีล เชือกของสติจะผูกเชื่อมใจเราไว้กลายเป็นเชือกแก้วแล้วไปเชื่อมกับใจของพระพุทธเจ้า มันจะไม่มีขาดต้องแต่งๆ โกงแต่ง..ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นพรหมที่ไหนก็ได้เวลามีพระพุทธศาสนา เราจะมาเกิดในร่างมนุษย์ในแผ่นดินที่นี้ต้องการคน ต้องการอย่างเดียว...ต้องการเป็นพระอรหันต์

๓๘ “อย่าประมาทเลยลูก”

ถ้าไม่ถึงแค่นี้ พຸ່ງนี้เสี่ยง! เพราะปราชสีล และประมาทในความตาย

ใครทำได้อย่างนี้เฉียดพระอรหันต์แล้วนะ แต่อย่ามาถามหลวงตาว่าเป็นหรือไม่เป็นนะ หลวงตาอัญเชิญธรรมะของพระอรหันต์ ธรรมะของพระนิพพาน มาให้เราได้ชื่นชมกัน มาให้เรารู้ใจว่าฟังแล้วมีกำลังใจมั๊ย? ถ้ามีกำลังใจมีสติซำตินี้ทุกคนและมีสติชำนันทวย ออกไปล้างเรื่องยุ่ง เรื่องโลก คนอื่นซะ ถึงเรื่องของตัวเองก็ยุ่งอยู่ ๒ เรื่องคือ เรื่องเลวของตัวเองต้องเอาออก เรื่องดีที่ตรงกั๊วสนาตัวเองก็เอาเข้ามา แล้วมันมีเวลาความดีก็ตอ้งเลือกทำด้วย เอาเฉพาะที่อยู่่มือเอ้อม

ไม่ว่าเขาชวนเราไปอินเดีย (หลวงตาขอภัยหากจะ ไปตรงกับใครเข้า)หรือไปตุงค้ออีก ๔ เดือนข้างหน้ายังหวังไว้ได้ แต่อย่าข้ามบุญปัจจุบันถึงขนาดไป “กู้เงินใครว่า? รุกเรศติดการตไ้ก่อน ซ้อพาสปอร์ต ซ้อวีซ่าไว้ก่อน” แต่พุทโธ อัมโม สังโฆ มึงไม่ทำ.. มึงประมาทข้ามไป ๓ เดือน ถ้าตายวันนั้น มึงไปไหน มึงไม่ถึงอินเดียหรอกร่างกายนะ เขาเผาอยู่ที่เมืองไทยนี่แหละ ถ้าหากเอ็งเป็นปุ่ยลงไปโน้นต้นมะละกอแขกกินแล้วไปซ้อที่อินเดีย อย่างนั้นเอ็งถึงได้ไป แล้วเอ็งก็ไม่ได้กลับเป็นดินอยู่ที่อินเดียนั่นแหละ

ร่างกายเพียงเท่านั้นเอง ไข่ม้อยคุณ? ธรรมะต้องอันนี้ แต่ว่าถ้าดวงจิตไหนก็ตามที่เกิดมามีสติอย่างนี้ บำเพ็ญอย่าง

นี่เขาก็ฝึกอภิญาฝึกกพิยจักขุญาณมา พอจิตเข้าถึงตรง
นี้บ๊!... นี่กะโรมันนี่ออกหมดเลยว่เกี่ยวพันกับใคร ถึง
เวลาจะไข่มโนมยิทธิให้อภิญาเขาก็ใช้ได้เลย เพราะจิตไม่มี
กิเลสเกาะ ไม่ได้เหาะ หรือไม่ได้ท่ายใจเพื่อให้คนเอาลามา
ให้ เพื่อจะจะได้หลง แล้วตกนรกในวันพรุ่งนี้ ไม่ได้ทำอะไรเพื่อ
อามิสเลย เทศน์ก็ไม่ต้องการให้มึงมาฝากตัวเป็นลูกศิษย์ แล้ว
โทรศัพท์ทักวนกู กลางค่ำกลางคืน...กูไม่ต้องการอย่างนั้น

ให้เอาไปทำวันนี้! ทำให้สุดเชียว.. สงสัยก็เอาอารมณ์
เดิมที่ทำในธรรมที่เรียกไม่ถูก ขึ้นไม่ได้ ซ้ายไม่ได้ ขวาไม่
ได้ ไม่ออก เอามาถาม.. อย่าถามว่า! “หลวงตาจำ ท่านพระ
โมคคัลลาน์ บรรลุ ๗ วัน ทำไมเร็วกว่าพระสารีบุตร?” มึงอย่า
เอามาถามกู กูไม่รู้ กูเกิดไม่ทัน ต้องถามว่าทำอย่างนี้เกิด
อย่างนี้ มันเป็นอย่างนี้ ถึงจะตอบ! แค່หลวงพ่อ หลวงปู่ปานก็
สุทวสนาที่เราจะไปรู้แล้วลูก! กูตอบไม่ได้ แค່เรื่องของเเอง
เมื่อวานกูก็ไมรู้แล้ว มึงยังไม่รู้ กูจะไปรู้ไต่ยังงี้ รู้ก็เป็นพระ
อรหันต์ไปแล้วใช้มัยลูก? อย่าถาม!! ต้องถามอารมณ์ปัจจุบัน
ที่เราต้นอยู่ เราขึ้นบานอยู่ จะทำให้มันงอกเงยยังงี้? จะทำให้
มันหลุดไปยังงี้?.. ต้องถามตรงนี้... ถามตรงนี้ลูก!

นี่คือธรรมะเฉพาะหน้า นอกนั้นเป็นก็ฬาสมาธิ ที่จะทำ
ให้ธรรมะเฉพาะหน้าคมคายมั่นคงขึ้นเท่านั้นเอง ก้องคักสำนัก
สอนเหมือนกันหมด แต่ถ้าหากว่าอาจารย์ยังเป็นฉนวนโลกีย

๔๐ “อย่าประมาทเลยลูก”

ก็ยังไม่ต้องถึงความตาย จะต้องพูดถึงเป็นเทวดาเป็นพรหมอยู่ ถ้าอาจารย์เป็นแค่พระโสดาบันท่านก็ยังบอกว่า “เดียวไปเกิดอีก ๗ ขาคติ ต้องสร้างพระพุทธรูป เกิดต่อไปจะได้งามสมส่วน สร้างเทพอิตเสียงถวายหลวงตาเฮอะ! ขาคติที่ ๒ จะได้เสียงดีเทศน์จัง” แล้วสอนตามที่ตัวผ่าน ผ่านได้แค่ไหนสอนได้แค่นั้น ตัวปรารถนาอะไรจะสอนสิ่งที่ตัวปรารถนา ไม่งั้นสอนไม่ได้สอนไม่ออก

ไม่ได้พิจารณาหรือทะนงอะไรจะพูดให้ฟังว่า.. จงดูตัวเองก็แล้วกัน ฟังตรงนั้นเรามันโง่มั้ย? ว่าเป็นเหตุผลที่ถูก ถ้าเป็นเหตุผลที่ถูก แล้วมาถามอีก “หนูจะเริ่มตัณยังไง?” เออ! เนี่ย! เอาเลข ๑ กัน มันจบตรงเลข ๑ นะลูก มันไม่มีเลข ๒ หรือ ๓ ก็มันเดี๋ยวนี้แหละ ต้องจบตรงนั้นแหละ จะตรงเลข ๑ ตลอด แต่อายุขัยของร่างกายมันยังมีเปลี่ยนไปอีกวัน มันก็ ๑ อยู่อย่างเนี่ย

นี่โง่นะลูกนะเราจะมีแต่วันเดียว และอารมณ์เดียว ไม่เปลี่ยนอารมณ์เป็นอีกคตารมณ์ เหมือนกับของวิเศษอันหนึ่ง ดวงแก้วดวงหนึ่ง ใจเราเนี่ย มีแสงหมุนแจ็ดตด... เห็นอะไรก็อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา... มีความรักอยากให้ความสุข มีความสงสารอยากให้พ้นทุกข์ เห็นเขาตายนมาเราก็จิตใจก็โหมทนาค้วย แล้วถ้าเขาไม่เชื่อเราก็ว่างเฉยเสีย เขาก็เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ตกนรกต่อไปอีก ก็เฉยไม่ตามไปอะไร

มีจิตเป็นเอกัคคตารมณ์อยู่ในกายของเรา อย่างนี้เวลาใครเขามาก็เอาอารมณ์อันเดียวนี้อธิบายไปตามที่เราได้แต่ละคนลงมา อายุมันอ่อนนึ่ก บารมีอ่อนให้มันคำเล็กๆ ปากมันน้อย ก็เอาข้าวในจานที่เรากินของเรา เวลาเห็นคนมาปากมันน้อย ก็เอาคำน้อยให้ ปากเขาใหญ่เราก็เอาทัพพีตักเข้าไป! ให้มันเหมาะ... เหตุกับผลใช้มัลูก?

เพราะฉะนั้น... ถ้าเรามีอารมณ์อันเดียวมันอยู่อีก همینวันมันก็ไม่ตกนรก ต้องคิดเป็นเอกัคคตารมณ์ว่าอะไรมาความเลวมา.. อ้อ! เป็นทุกข์ทั้งนั้น แล้วก็เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาไป นั่นมันเรื่องอะไรของเราเน้อ ความดีมันก็... อ้อ! ก็เป็นผลความดี อ้อ! ก็เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาไป

เห็นสภาพเดียวคือสิ่งที่เกิดขึ้นและตั้งอยู่และดับไป แต่ใจเราเห็นอย่างนี้เราไม่ไปแตะต้องสิ่งซึ่งเกิดได้ดับได้ตั้งได้ สิ่งที่เกิดได้ดับได้ตั้งได้ยังเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาอยู่ จะมีร่างเดียวคือร่างนี้ ในวันเดียวนี้ ถ้าพ้นจากวันนั้นแตกดับไปแล้ว คำว่า 'อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา' ไม่เกี่ยวกะใจเราแล้วเราคือวิมุตติพ้นจากนี้!! กฎของไตรลักษณ์ก็เกาะใจเราไม่ได้แล้ว เพราะไม่มี รูปกับนามที่จะไปเกิดดับ..เกิดดับต่อ

เขาเกิดมาบวชเนี่ย...เพื่อความดับไม่เหลือเชื่อ!! ในความโล่งว่าอะไรยังเป็นนิจจัง สุขัง อุตตาอยู่ ร่างกายเป็นของเราอยู่ ยิ่งน่ารักยิ่งน่าพอใจอยู่ โอนนัยยังเต็มโอนยังพร่องอยู่

๔๒ “อย่าประมาทเลยลูก”

เต็มหรือพ่องก็เข็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

ถ้าคนเราเนี่ยอะไรผ่านมาก็ไม่รักไม่พอใจ แต่เมตตา
เต็มเปี่ยมแต่ว่าอยู่กับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เสียแล้ว

ผลอันใดที่พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลาย
ต้องการ คือยึดพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง เราก็ได้
ยึดเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

จุดมุ่งหมายใดที่พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ต้องการ
คือนิพพาน เราจับคั่นจนชินกันไปแล้ว

แล้วสมบัติอะไรที่สั่งสมมาที่จะเอามาเลี้ยงใจกับกาย
กตีกาต่างๆ ก็คือศีลอันบริสุทธิ์ตามเพศ (สมณะหรือฆราวาส)
เราก็มีอยู่แล้ว

แล้วทุนสำคัญที่สุดที่จะใช้เป็นกรรมฐาน ใจเนี่ยทำพระ
กรรมฐาน จะต้องทำลงดังลงงานสักอย่างหนึ่ง งานอันนั้น ก็
คือกายเดียวในวันสุดท้าย อาการ ๓๒ พระไตรลักษณ์อนิจจัง
ทุกขัง อนัตตา ก็มีอยู่แล้วเฉพาหน้า มึงจะไปเอาทุนอะไรอีก

ถ้าใจเต็มทีตรงนี้ ก็คือว่าเป็นปรมาตมบารมี ไม่เปลี่ยน
อีก ก็เป็นสมุจเฉตตรงนี้แหละ ถามว่ารสชาติเป็นไง?... ภูก็
ไม่รู้.. ทำเอา!

ฟังแค่นี้แล้วมันฮึดมั๊ยละ? มันรู้ว่ามันทำได้ อยู่ในวิสัย
ขออย่างเดียวอย่าเพิ่งตายเสียก่อน ขอคำเดียว “อย่าเพิ่งตาย
เสียก่อนพระเจ้าข้า บุญบารมีที่ทำมา ขออย่างเดียวยังรักษา

แบบนี้ไว้” นักปราชญ์โบราณท่านจะตั้งนะโม ด้วยอานิสสัทที่
ทำให้ขอร่างกายจงปลอดภัยจนกว่าจะเขียนหนังสือเสร็จ เพื่อ
บูชาคุณพระศาสนา

เราก็ขอให้บุญทั้งหมดที่ทำมา ขออย่างเดียวให้เราเข้าถึง
ถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มีบุญญาเหมือนท่านมีศีล
เหมือนท่าน มีนิพพานเป็นที่ไป แล้วขอให้ร่างกายอย่าแตก
ทำลายก่อนที่เราจะได้มรรคผล แต่เราจะทำทีละวัน จะวันนี้
ช่าง! ขอให้ร่างกายอย่าแตกดับก่อนเราจะได้อริหัตผล คืออย่า
ให้มันแตกดับก่อนที่เราจะเบื่อหน่ายมันจนไม่เหลือเชื่อ ถ้าวัน
เราเบื่อหน่ายมัน จนไม่เหลือเชื่อเชียวตายไปเถอะมึง จะไป
กังวลอะไร หรือเราจะอยู่ไปอีก ๑,๐๐๐ วันเพื่อจะแทนคุณพระ
ศาสดาก็จงอยู่ไปเถอะมึง! เพราะใจอยู่กับพระพุทธเจ้านี่! เป็น
อันเดียวกันแล้ว แล้วจะอยู่ไปจนตายด้วยศีลบริสุทธิ์อยู่แล้ว

เข้าใจแล้วนา! หลักคือตรงนี้ แต่สำนวนในการที่จะ
เทศน์เพื่อให้สลัดในความตาย แล้วแต่อาจารย์ไหนจะถนัดยังไง
จะเทศน์ให้เกลียดร่างกายให้ละความชั่วออกจากใจ ไม่ติดใน
ร่างกาย ด้วยวิธีกายคตาสู หรือธาคู ๔ อสุภะ หรือพระ
ไตรลักษณ์ หรือวิปัสสนาญาณ ๙ หรือญาณ ๑๖ องค์ไหนได้
ยิ่งใกล้ต้องเทศน์อย่างงั้น ให้ลูกศิษย์ทำตามกันมาทำตาม
นั้น แต่มันย้อนเดียวคือ ต้องละความชั่วออกโดยประการทั้ง
ปวง ต้องทำความดี ที่ขาดให้ถึงพร้อมและทรงไว้ ต้องทำให้

๔๔ “อย่าประมาทเลยลูก”

จิตใจให้ผ่องใส จากความรักความพอใจ ส่วนศีลสมาธินี้เป็น
ตัวเลี้ยงเท่านั้นเอง

จะเทศน์ ๘๔,๐๐๐ กระแสต้องการผลคือ หัวใจพระ
ศาสนา เหมือนมึงจะเอาไม้ตะมาแทงไอ้หนูให้ตาย ต้องการจะผ่า
เอาหัวใจเอามากิน จุดหมายอันเดียว จะเอาพรั้มตี เอาปืน
เอาเสียม เอามือแหวกอก หรือจะเอาหัวมุดลงไปกินหัวใจเขา
ต้องการจะเอาหัวใจมากิน... เท่านั้นเอง

ไอ้หนูไปหัดคิดอย่างนี้ลูก คิดอย่างหลงทางว่า ถ้าคิด
อย่างนี้จะทรงตัว ถ้าคิดอย่างนี้เมื่อไหร่อารมณ์จะสบายเมื่อนั้น
แต่ถ้าจับลมหายใจอย่างเดียวเล่นกลสือนอย่างเดียว... มันไม่
ทรงตัว หนูต้องคิดตามหลัก ซึ่งใจคิดแล้วใจมันไม่เถียง ถ้า
ฟังอะไร หรือคิดอะไร เขาพูดให้เราคิดหรือเราก็ดคิดเองก็แล้วแต่
ถ้าหากเห็นดีแล้วถึงขนาดน้ำตาไหลเขาเรียกปิติ มันเห็นขณะ
มันปิติ “ทำไมถึงโง่อย่างนี้” เนี่ยเรียกว่าใจมันคมคายเข้าไป
แล้วลูก สิ่งนั้นมีอยู่อย่างเดียวคือร่างกายต้องตายแน่.. มันจะ
ไม่เถียง ถ้ามันคิดแล้วมันไม่โง่ ก็คิดว่ามันก็ไม่เกิน ๑๒๐ ปี
หรือก็ตายหมด ถูกมัย? เอาให้มันเถียงไม่ได้

แล้วศีลนี้ที่แน่วบริสุทธฺ์แน่ว ถ้าศีลของเราบริสุทธฺ์ขนาดนี้
ยิ่งผ่องใสขนาดนี้ ถ้าพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านดีกว่าเราแน่
ผู้ใดเขาถึงธรรมเมื่อนอนคิด เที่ยบแล้วจะเห็นคุณของพระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ ว่าเหนือกว่าเราเป็นทงแก่เราได้แน่

‘พุทโธ’ เข้าไว้ลูก ศีลรักษาไว้ นึกถึงความตายไว้ แล้วก็จับอานาปานี ต้องทำใจให้เบาอย่างนี้ก่อนถึงจะจับ ยังมี ความ กลุ้มอยู่ไปจับมันจับไม่ขึ้นหรือลูก หายใจเข้าก็ “อิห่า” หายใจออกก็ “อิโห” มันต้องค่าตัวเองจนตายไปก่อน‘พุทโธ.. พุทโธ’ พ่อสอนอย่างนี้เองน้อ.. ลูกมีหวังพระนิพพานจริงๆ หลวงพ่อ.. มีคุณที่ถ่ายทอดมา สิ่งไร.. หลวงพ่อ.. นึกถึงหน้า เป็นกสิณ หายใจเข้าก็มีความสุขจริงๆน้อ.. หายใจออกก็มีความสุขจริงๆน้อ

พอได้อารมณ์ “พ่อจำหายใจเข้าก็พองหนอ ยุบหนอ.. พองก็เห็นหน้าท่านใส.. ยุบก็เห็นหน้าท่านใส.. พอง..ศีลหนัก กับบริสุทธิ์ ยุบ..ศีลหนักบริสุทธิ์ ตัวทรงก็คือตัวอารมณ์ที่ว่าง ไม่ใช่ไปจับหนึ่งท้องถิ่นะ นี่หนึ่งท้องถิ่นะจับอย่างเดียว พอตาย แล้วจะเอาไปไหนล่ะเขาก็เผลอมันไป เข้าใจมั้ยนึก? ‘พอง’ อยู่ศีล กับบริสุทธิ์

ถ้าเ็งคิดถึงศีลanusสติ ไม่ได้เบียดเบียนใคร หายใจก็ บอก “เทวตา พรหม พระพุทธเจ้า อัยการผู้พิพากษาทั้งโลก จง มาดูเราเลย ตั้งแต่เราพบพระและตั้งใจมานี้ หายใจเข้าออกเรา ไม่เคยได้พร่องศีลไปเบียดเบียนใครเลย ถ้าใครมาโจมตีเรา จะรออยู่ตรงนี้ เราจะรออยู่ตรงนี้ ขอให้พระพุทธเจ้ามาเป็นพยาน ท่านก็จะทรงทราบ พญามราชก็ต้องการว่าเราผิดหรือไม่ผิด โอ้ มนุษย์ปากเห่มนใจเห่มนนี้ มาโจมตีเรา.. เราจะไม่กังวลเลย ให้

๔๖ “อย่าประมาทเลยลูก”

ฆ่าให้ตายเราก็จะไม่ตอบโต้เพราะเราเปลืองร่างกายแล้ว” ที่เขา
พองเขายุบ เขามีอารมณ์นะลูกนะ ไม่ใช่ไปจับเฉยๆ ก็เมื่อย
ฉิบหายเลยเมื่อไหร่จะครึ่งชั่วโมงวะ มันก็เกร็งอยู่อย่างนั้นลูก

หลวงตาไม่ได้ไปคำนึงใคร แต่ว่าต้องมีอารมณ์ผ่องใส
ก่อนเราถึงจะไปจับ มีอารมณ์ผ่องใสอยู่ “โอ...สมเด็จพ่อพระ
พุทธเจ้ามีคุณไม่มีประมาณน้อ.. ธรรมะที่หลวงตาถ่ายทอดเอา
มาจากพระคุณท่านนั้นแหละ ฟังดูก็คือหญ้าปากคอก แต่ว่า
ไม่ เคยมีควายตัวไหนโผล่หน้าออกมากินซะทีหนึ่ง มันอ้วนไว้กับ
ปากคอก...แต่มันไม่กิน (หัวเราะ) ของธรรมดามันจะว่างกาย
ได้ เมื่อไหร่ก็ละทุกขได้เมื่อนั้น ถ้าร่างกายตาย.. กายนี้ก็จบ
จากความทุกข์ ใจว่างจากกายก็ว่างจากความทุกข์ ถ้าใจไป
เกิดมีกายก็มีทุกข์ ถ้าใจไม่เกิดมีกายก็ไม่มีความทุกข์ ก็เป็นพระ
อรหันต์ โอ...ก็แค่กายกะใจแค่นั้นน้อสมเด็จพ่อ

ลูกเข้าใจแล้วว่าสมเด็จพ่อทรงท้อพระทัยในวินาทีแรก
ที่บรรลว่าจะมีมนุษย์คนไหนเข้าใจมั๊ยน้อ? เขาจะเชื่อเรามั๊ยน้อ?
ว่าเราพูดอย่างนี้ ถึงมาจนต้นขุ่นมาอย่างนี้ ใครเขาจะเชื่อหนอ
คนที่ติดร่างกายอยู่ ลูกเข้าใจแล้วใจสมเด็จพ่อแล้ว ขอขอบพระ
คุณที่พระองค์เมตตาสั่งสอน หลวงพ่อพุทธโธของลูกน้อ...
ลูกจะไปนิพพาน นึกถึงอารมณ์ก็‘พุท..โธ’ ซ้ายก็‘พุท’ ขวาอย่าง
ก็‘โธ’ พุท..โธ มองเท่าตัวนะลูกนะ ก็มีสุขด้วย ‘กลับ’ มากได้
เดินเท่าไรก็มีความสุขลูก

ไม่ได้ห้ามวิธีเก่าๆ ต้องเอาอารมณ์พระอริยะเข้าไปใน
เท้าด้วยนา เอาอารมณ์พระโสตาบันเนี่ย! อารมณ์พระนิพพาน
เข้าไปในลมหายใจ สมมติว่าเอ็งจะเปลี่ยนอริยาบท “เอนเมื่อย
น้อ หลวงพ่อน้อ” หนูนั่งนานเมื่อย.. หลวงตาก็พูดไม่จบซะที
หนูต้องการจะพลิกเข้าขาน้อ.. ยกขึ้นแล้วนอนพอ ขณะยกศีล
ก็ไม่ได้วางเลย ขณะยกหนูเห็นพ่อยืนอยู่กะหนู หนูรักพระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ นี่มันไม่ถูกหนทางนะหลวงพ่อน้อ ถ้าถูก
กลับไป ศีลก็ไม่ได้แต่ด้วยน้อ.. ยึดกายตรงน้อ.. สมเด็จพ่อน
น้อ”

เขาเอาอย่างนั้นะอ๊หนูนา เขาไม่ได้แย่งเฉยๆ นา เขา
แย่งเพราะว่าเขามีสิทธิ์แล้ว ถ้าตายตอนอย่างนี้ะ อยู่ตรงโน้น
นะลูกนา เพราะใจอยู่ตรงโน้น.. ถ้าใจเอ็งไม่มีสิทธิ์ ไม่เข้าถึง
ตัวธรรม ใจเอ็งอย่างนะลูกนะ จะ “กลับนอนจ..จ..จ” เกิดมัน
ตายก่อน “กูก็ไม่รู้ว่ากูอยู่ตรงไหน กูมีอะไร กูจะกลับไปไหน
แล้วกูจะทำยังไง?” มันต่อยากนะลูกนา กว่าจะเกิดมาต่อได้
อีก ต้องฟังคนที่มียุปัญญาจริงๆ ที่ถึงเลี้ยวกลับมาได้ ถึงต่อ
ได้นา แต่ถ้าเอ็งเอาปัญญาเอ็งไปผูกกับพระพุทธเจ้านี้ เอ็งได้
ทันทีลูก! ไปอยู่กับท่าน นนแหละนิพพาน ผูกกับหลักแล้ว..

เฮา!...พอแค่นี้ะ ลูกนะ.

คู่มือปฏิบัติ

วัดเขาวง(ถ้ำนารายณ์) จ.สระบุรี

ญาติโยมพุทธบริษัทและเพื่อนพระภิกษุสามเณรทั้งหลาย
การที่บรรดาท่านพุทธบริษัทที่ศรัทธาพระภิกษุสามเณรที่ดีที่เข้ามา
ปฏิบัติธรรมในวันนี้ ทุกท่านมีความประสงค์ทั้งหมด นั่นก็คือ
ทุกท่านมีความปรารถนาเพื่อพระนิพพาน การปฏิบัติทำความดี
ในพระพุทธศาสนาโดยเฉพาะสำหรับพระภิกษุสามเณร อย่าลืมคำ
ว่า

‘นิพพานัสสะ สัจฉิกิริยาเย เอตังกาสาวิง คะเหตะวา’
‘ข้าพเจ้าขอรับผ้ากาสาวิตร เพื่อทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน’

เราจะทำความเห็นให้ถูกต้อง(สัมมาทิฐิ) ทำตามระเบียบวินัยนั้นให้ถูกต้อง อันไหนที่เราปฏิบัติตาม นอกจากนั้น.. เราก็คิดต่อว่าการเกิดแก่เจ็บตายเป็นของไม่เที่ยง เป็นปัจจัยของความทุกข์ เราไม่ต้องการเกิดต่อไป เราต้องการพระนิพพานอย่างเดียว ตั้งใจให้ทานเพื่อตัดโลภะ ตั้งใจรักษาศีลเพื่อป้องกันโทษะ ตั้งใจปฏิบัติธรรมในท่านสมณวิปัสสนาเป็นการกำจัดโมหะ ตั้งใจปฏิบัติในพรหมวิหาร ๔ ให้ครบถ้วน คือ

๑. ท่านของความรัก เราจะรักคนอื่นเหมือนกับรักชีวิตของเรา จิตใจจะเยือกเย็น
๒. มีอารมณ์สงสารอยู่เป็นปกติ ถ้าไม่เกินวิสัยเราจะเกื้อกูลให้มีความสุขตามกำลัง
๓. เราจะไม่อิจฉาริษยาใครเมื่อบุคคลอื่นได้ดี เห็นเขาได้ดีพลอยยินดีด้วย
๔. ถ้าเขาพลาดพลั้งไป อาจจะต้องถูกลงโทษ จับไล่ประการใดก็ตาม เราช่วยไม่ไหว เราจะวางเฉย..
ไม่ซ้ำเติม

นี่กำลังใจของทุกท่านที่มาอยู่ในที่นี้ทั้งพระภิกษุสามเณรประจำ หรือท่านที่มาปฏิบัติชั่วคราว ให้มีกำลังใจตามนี้ อันดับแรกขอให้ปฏิบัติตามระเบียบและจารีตของวัดดังนี้ :

กวีตรประจำวัน

ญาติโยมทั้งหลาย ที่เข้ามาใช้สถานที่ของวัดเขาวงเพื่อปฏิบัติธรรมและเจริญพระกรรมฐาน และเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างเป็นสุข จึงขอความร่วมมือญาติโยมทั้งหลาย ดังนี้:

๑. เมื่อมาพักปฏิบัติธรรมต้องรักษาศีล ๕ หรือศีล ๘ ให้ครบถ้วน และรักษากกรรมบถ ๑๐* รวมเข้าไปด้วย
๒. ต้องร่วมกันทำกวีตรของสำนัก
รายละเอียดกวีตร มีดังนี้ :

๐๔.๐๐ น. สมาทานพระกรรมฐาน เจริญภาวนา
(กิจกรรมที่ต้องเข้าร่วม)

๐๕.๐๐ น. ทำวัตรเช้า (กิจกรรมที่ต้องเข้าร่วม)

๐๖.๐๐ น. พระภิกษุออกบิณฑบาต
ฆราวาสเตรียมตัวใส่บาตร
หรือกวาดไปไม้ตามศรัทธา

๐๗.๐๐ น. รับประทานอาหารเช้าแบบเจริญสติ
(ปีติวาจาไม่พูดคุยส่งเสียงในหอนั้น)
บริการตนเอง ล้างภาชนะเอง
(กิจกรรมที่ต้องเข้าร่วม)

๐๘.๐๐ น. เติมน้ำจมน้ำใหญ่ (กิจกรรมที่ต้องเข้าร่วม)
หลังเติมน้ำเสร็จ เก็บกวาดสวนจงกรมใหญ่

- ๑๐.๐๐ น. เสียงตามสาย (คำเทศน์สอน)
- ๑๑.๐๐ น. พระฉันทกตาทหารเพล (ผู้ปฏิบัติธรรม
ซื้ออาหารรับประทานได้ทั้งร้านค้าของวัด
ทั้งมอกลางวันและเย็น)
- ๑๒.๐๐ น. อบรมวิปัสสนาญาณ, ฝึกมโนมยิทธิ
(กิจกรรมที่ต้องเข้าร่วม)
- ๑๓.๓๐ น. เสียงตามสาย(เจริญพระพุทธมนต์)
- ๑๔.๐๐ น. พระอาจารย์สุรปอามณัฏฐฐาน
บำเพ็ญกุศลตามอภัยาศัย
- ๑๕.๐๐ น. ฝึกเดินจงกรม (กิจกรรมที่ต้องเข้าร่วม)
- ๑๖.๐๐ น. ฟังคำสอนหลวงพ่อดุญชัย เรื่องพระวินัย
กวาดไปไม้ตามศรัทธา
- ๑๗.๓๐ น. ระฆังเตือน เตรียมตัวพร้อม
- ๑๘.๐๐ น. ทำวัตรเย็น สมาทานพระกรรมฐาน
(กิจกรรมที่ต้องเข้าร่วม)
- ๒๐.๐๐ น. พระอาจารย์ตอบปัญหา สันทนาธรรม
- ๒๑.๐๐ น. พักตามอภัยาศัย ในระเบียบของสำนัก.

ให้ร่วมกันเจริญพระกรรมฐานกันเป็นปกติ อย่าอยู่ในห้องพัก
ขณะเวลามีกิจวัตร เพราะบางคนแฝงตัวเข้ามาหาผลประโยชน์
เวลาคนอื่นไม่อยู่ในห้อง ก็เข้าไปขโมยของ ก็ถือว่าถ้ามาดี

ต้องเจริญพระกรรมฐานร่วมกัน ถ้าไม่เจริญพระกรรมฐาน มีเหตุขัดข้องอย่างไรให้แจ้งเจ้าหน้าที่สำนักงานกลางทราบล่วงหน้า

๓. หากอยากทรงอารมณ์สบายไว้ ในขณะที่อยู่ปฏิบัติธรรม ขอเชิญชวนให้ช่วยงานวัดเล็กๆ น้อยๆ เช่น กวาดลานวัด พอหลอเลียงอิริยาบถให้ใจเป็นสมาธิสบายๆ ทางที่ดีควรช่วยกันกวาดลานวัด เพื่อเป็นการแทนคุณของสถานที่ ถือเป็นจริตของผู้ปฏิบัติธรรมในสำนักนี้

การใช้สถานที่

ทางวัดยังมีบุคคลากรที่จะอำนวยความสะดวกแก่ท่าน ไม่เพียงพอ จึงใคร่ขอความเมตตาจากญาติโยมทั้งหลายช่วยตัวเองและทางวัด ดังนี้:

๑. ลงทะเบียน ตั้งแต่ ๐๙.๐๐ น. ถึงเวลา ๑๖.๐๐ น. ของทุกวัน นำบัตรประชาชนหรือบัตรข้าราชการมาลงทะเบียน เข้าพักปฏิบัติธรรมทุกครั้ง! กรณีที่ท่านลืมนำมา ให้ติดต่อทางบ้านส่งโทรสารตามมาในขณะที่พักปฏิบัติธรรม

๒. อยู่พักปฏิบัติธรรมได้คราวละไม่เกิน ๗ วัน

๓. ต้องเข้าร่วมกิจกรรมและกิจกรรมประจำวันตามที่ทางวัดกำหนด และไม่ทำกิจกรรมใดๆ นอกจากที่จัดไว้ให้เป็นระเบียบไว้

๔. เมื่อมีความจำเป็นต้องออกนอกบริเวณวัดในขณะที่
ที่อยู่พักปฏิบัติธรรม ให้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานกลาง และ
ลงสมุดบันทึกการเข้าออกทุกครั้ง!

๕. สำรวม กาย วาจา ใจ รู้ตัวตลอดเวลาเพื่อปฏิบัติ
กรรมฐาน ไม่รบกวนผู้อื่น ด้วยการคุยเสียงดัง, ไม่ชักนำผู้อื่น
ไปสู่สำนักอื่น, ไม่ทำการบอกบุญเรื่องใด, ไม่อวดฉลาดมาสั่ง
สอนธรรมโดยทางวัดไม่ได้เชื่อเชิญหรือนิมนต์, ขอให้มาเพื่อ
ปฏิบัติกรรมฐานเพื่อความบริสุทธิ์ เพื่อความสุขสบายใจของตัว
เองเท่านั้น

๖. เมื่อว่างจากกิจกรรมร่วมกันแล้ว ควรแยกย้ายกัน
ภาวนาหาความสงบ ห้ามจับกลุ่มคุยกัน ห้ามทำตัวเป็นหมอดู
พยากรณ์ รักษาโรค หรือประทับทรงไม่ว่าอาการใดๆ ทั้งสิ้น

๗. ช่วยกันรักษาความสะอาดห้องพักและบริเวณที่พัก
ต้องช่วยกันกวาดบริเวณวัด อันเป็นจริยา มารยาท ประเพณี
ของผู้มาพักอาศัยเขตพระพุทธศาสนา

๘. ทางวัดจัดอาหารไว้ให้ ๑ มื้อ หากต้องการอาหาร
มือเที่ยงและมือเย็น มีร้านค้า 'วันยังค่ำ' ซึ่งเป็นร้านค้าของวัด
เปิดให้บริการทุกวัน ตั้งแต่เวลา ๐๖.๐๐ น.-๑๗.๐๐ น.

๙. ผู้ปฏิบัติธรรมต้องใส่เสื้อ 'ขาวกันบาตร' ของสำนัก
ในขณะที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกครั้ง เพื่อแยกนักท่องเที่ยวนอกจาก
กลุ่มผู้ปฏิบัติธรรม ท่านสามารถหาซื้อได้ที่ร้านค้า 'วันยังค่ำ'

เสื้อผ้าของท่านที่นำมา กรณาสวมใส่แต่ในห้องพัก

๑๐. วัถุนี้เป็นวัถุ ‘ปลอดสิ่งเสพติดและสัตว์เลี้ยง’ งดสูบบุหรี่และสิ่งเสพติดทุกชนิด งดการนำสัตว์เลี้ยง เช่นสุนัข, แมว เข้ามาในบริเวณวัถุโดยเด็ดขาด หากท่านนำมาด้วย (กรณีมาบำเพ็ญกุศล) ต้องให้อยู่ภายในรถของท่าน ไม่อนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงลงมาเดินหรือขับถ่ายในบริเวณวัถุ

ระเบียบดังกล่าว เป็นเพียงการแนะนำให้ท่านเตรียมตัวเตรียมใจ ใ้ถูกต้อง ยังมีมารยาท ประเพณี ของสำนัก ซึ่งท่านต้องปฏิบัติตาม เพื่อประโยชน์สุขของตัวเอง และของผู้คนที่ใช้เวลาร่วมกัน ซึ่งจะทราบรายละเอียดนั้น เมื่อท่านเดินทางมาถึงวัถุเขาวงแล้ว.

มารยาท จารีตประเพณี

๑. เมื่อจะออกไปนอกบริเวณวัถุ หรือเดินทางกลับบ้าน ให้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ ที่สำนักงานกลางให้ทราบก่อนทุกครั้ง!

สิ่งคินกุญแจและอุปกรณ์ที่พก รัับคืนคินในเวลา

๐๘.๓๐ น. ถึง ๑๖.๐๐ น.

๒. ห้ามทำตัวเป็นหมอดูพยากรณ์ ห้ามทำการประทุษทรง หรือทำการคล้ายคลึงกัน ไม่ว่าด้วยอาการใดๆ เพื่อการโด่งดัง

๓. ห้ามทำการหรือขอรับการรักษาโรค ไล่คุณไสย หรือ พิธีกรรมใดๆ โดยอ้างพลังพิเศษพิศดารไม่ว่าอย่างใด ทั้งสิ้น

๔. ครูอาจารย์ผู้แนะนำพระกรรมฐานของสถานทีนี้ ต้อง ใ้รับการรับรองแต่งตั้งจากเจ้าอาวาส และคณะกรรมการ สงฆ์ของวัด และต้องนำสอนลูกศิษย์ตามปฏิปทาของพระเดช พระคุณหลวงปู่ฤาษี วัดท่าซุง (พระราชพรหมยาน) ต้อง ไม่สอนเพื่อติดพัน พันเผื่อในความเป็นทิพย์ ในชาติภพอื่นใด นอกจากปัจจุบัน ซึ่งต้องพากันละให้สิ้นชาติชาติเชื้อ ต้องสอน และปฏิบัติกันในหัวใจพระพุทธศาสนา คือ:

- พากันละความชั่ว
- ชวนกันทำความดีตามครรลองจารีตของสำนัก
- และทำจิตใจให้มีอารมณ์ ผ่องใสเบิกบาน มีพระนิพพานเป็นที่หมายเท่านั้น

๕. ห้ามจำหน่ายและดื่มสุราเมรัยในบริเวณวัด ห้ามดื่ม สุราเมรัย มีนเมาจากภายนอกเข้ามาในวัด

๖. ห้ามจำหน่ายและเสพยาเสพติด และสิ่งเสพติดทุก ชนิด ภายในบริเวณวัด

๗. ห้ามเล่นการพนันทุกชนิด ภายในบริเวณวัด
(รวมทั้งซื้อขายหวยทุกประเภท)

๘. ห้ามแสดงอาการชั่วช้า ไม่ว่าด้วยลักษณะอาการหนัก หรือเบา อย่างใด ทั้งสิ้น แม้จะเป็นสามเณรภิกษุเมื่อเข้ามาใน

วัดแล้ว ต้องอดใจสำรวมไว้ก่อน

๙. ผู้ที่อยู่ภายในสำนักแห่งนี้ทั้งบุคคลภายในและผู้ที่มาพักปฏิบัติธรรมจะต้องไม่จับกลุ่มคุยกันหรือพูดถึงปฏิบัติทางอื่น ขัดแย้งกับแนวทางการปฏิบัติของสำนัก ไม่นำเรื่องภายนอกสำนักมาคุยกัน ในทำนอง ‘ไฟในนำออก ไฟนอกนำเข้า’ และไม่ทำกิจกรรมอื่นใดนอกเหนือจากที่สำนักจัดให้ขึ้น

๑๐. การออกเสียงทำวัตรสวดมนต์ให้ฟังและสวดคล้อยตามพระสงฆ์ผู้นำสวดของสำนัก มีใช้สวดตามความเคยชินของตนเอง หรือออกเสียงดังตามใจชอบ

๑๑. ปิดเครื่องมือสื่อสารทุกชนิด ขณะเข้าร่วมกิจกรรม และปฏิบัติพระกรรมฐานทุกครั้ง

๑๒. เมื่อกระทำการอันใดเกิดขึ้น อันเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่หรือคณะกรรมการสงฆ์เรียกตัวมาไต่สวนเพื่อหาข้อสรุป ต้องให้ความร่วมมือปฏิบัติตามโดยไม่บิดพลิ้ว.

ภาษาไทยที่ท่านจะได้อ่านจาก **‘ชุดคามทอสอน ฉบับพิเศษ’** นี้
เป็นถ้อยที่ถอดจากการพูดตอบปัญหาและการสนทนา
ในงานประจำวันจริงๆ โปรดทราบว่าเป็นการพูดเฉพาะกิจ
เฉพาะกาลเวลาและเฉพาะอารมณ์ของบุคคล
ซึ่งอาจไม่ถูกใจท่านก็ได้ เราถอดเทปพิมพ์ไว้
อ่านแล้วเห็นว่าฟังง่ายสบายใจ ก็ลองนำเสนอแบ่งกันอ่าน

ตัวผู้พูดคือ **‘หลวงตา’** ท่านปรารภว่า
พระธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้นั้นละเอียดอ่อนบริสุทธิ์มหาศาล
ทรงเลือกสรรเพียงน้อยนิดมาสอน พระสาวกองค์ใดก็ตามที่สนใจ
ก็พยายามใช้ภาษามนุษย์พูดออกมาได้เพียงหนึ่งในหมื่นพัน
ที่กินใจมีเอิบ หลวงตาท่านฟังจากหลวงพ่อบุรพาอาจารย์
แล้วทรงไว้ได้เพียงหนึ่งในล้านที่พอปรารภจะให้เข้าถึง

ต่อไปนี้เป็นภาษามนุษย์ ที่พยายามบรรยาย
ถ่ายทอดรสชาติที่ผ่านมาในใจของหลวงตา
ท่านว่าจะได้สักกี่ส่วน จะเกิดประโยชน์สักกี่ขีด
ก็ทำได้สุดความสามารถสุกาวสนา..
แล้วแต่ผู้ฟัง ผู้อ่านจะพิจารณาเอาเองเถิด.

"อย่าประมาทเลย ลก"

จาก: ดุรพการี ๗